

JAMBOR

GLASILO SLOVENSKE ZAMEJSKE SKAVTSKE ORGANIZACIJE

št. 1
letnik 43

UREDNIŠTVO

ODGOVORNI UREDNIK

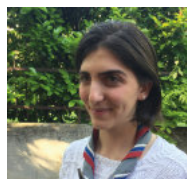
ANDREJ
MAVER

MIRNI
JELEN

UREDNIKA

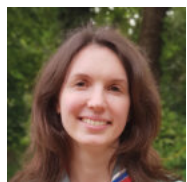
UCIJA
TAVČAR

ENERGIČNI
GALEB

UREDNIKA

METKA
ŠINIGOJ

DOBROSČRNA
PANDA

LEKTORICA

INA
PAHOR

PRISRČNO
STALNO
KONSTRUKTIVNO
KRITIČNI
GALEB

OBLIKOVALKA

PETRA
DEBELIS

KREATIVNA
VIDRA

GLAVNA UREDNIKA

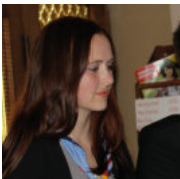
JADRANKA
CERGOL

VESTNA
VIDRA

UREDNIKA

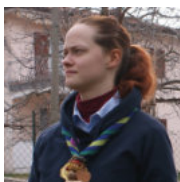
BARBARA
FUŽIR

PRIZADEVNA
MEDVEDKA

UREDNIKA

LENKA
CERGOL

ZGOVORNA
VIDRA

UREDNIK

ANDREJ
ČERNIC

NAVIHANI
TIGER

OBLIKOVALEC

IVAN
DEVETAK

ŽIVAHNI
DELFIN

PIŠEJO

Poetična kresnička_ Marko Rijavec, Krdelo Sambhur, Krdelo Črnih tačk, Krdelo Rdeče rože, Izvidniki in vodnice čete kraškega stega, **Bistri gams**_ Lenart Vogrič, **Zanesljivi bober**_ Peter Soban, **Nepremagljiva vidra**_ Sabrina Hollan, **Iznajdljiva srna**_ Alessandra Sincovich, **Vodilna panda**_ Martina Sosič, **Sijoča puma**_ Vida Cotič, **Neustavljivi lev**_ Peter Šavron, **Radovedni delfin**_ Emanuel Baruca, **Zanesljiva sova**_ Ester Devetak, **Dovtipni gams**_ Ivan Boškin, **Preudarni modras**_ Sandi Lakovič, **Misleči gams**_ Gregor Devetak, **Nasmejana zebra**_ Kristina Vizintin, **Energični galeb**_ Lucija Tavčar, **Priljubljena kobra**_ Vlasta Novak, **Vestna vidra**_ Jadranka Cergol, **Sočutna puma**_ Ivana Cotič, **Rožmarin**_ Majda Cibic, **Delavni lev**_ Peter Coffoli, **Akela**_ Ljuba Smotlak, **Tisa**_ Ivica Švab, **Odgovorni delfin**_ Martin Coffoli, **Zgovorna vidra**_ Alenka Cergol, **Nalezljivo nasmejana srna**_ Katarina Polojaz, **Sočutni volk**_ Matej Terčon, **Družabni modras**_ Enrico Piasentier, Kondorji, **Zanesljiva panda**_ Neža Petaros, **Bistri delfin**_ Kevin Bržan, Volkuljica Deva, **Sončna puma**_ Lucrezia Bogaro

V MENI JE

Novost je resničnost

5

ČASOVNICA

Sprejem mladičev	6
Jaz sem lučka	6
Božično prenočevanje	7
Velika je džungla in majhen mladič	8
V iskanju novih mest z vikingi	8
Lov na Prosekarja IV Kras	9
Prenočevanje v sklopu luči miru iz Betlehema IV Kras	10
Zimovanje IV GO	11
Challenge	12
Služenja Conad	12
Služenje noviciat Kras	13
Prenočevanje noviciata	14
Prenočevanje RP Trst	15
ZIPOTA RP Gorica	15
Izlet tržaškega stega	16
Začetek leta	17
60-letnica skavtinj	18
Jesenski DOZ	20
Da vsi ti mladi fantje na Vojsko pojdejo	21
Prenočevanje SKVO GO	22
Izmenjava Betlehemske luči v Kopru v okviru Odraslih skavtov Alpe Adria	22
Sprejem Luči miru v Trstu	23

VEDNO MODRO

ZGODBOVINA: Prva tržaška skavtinja	24
Govor na praznovanju 60-letnice STS	26
CFT: Valvasone	28
Voditeljsko imenovanje	29

SLUŽITI

Z RUTO OKOLI SRCA: Pogled v svet medicinske sestre	31
RAZGLEDNA TOČKA: Balkanska pot	33
Srečanje s pribežniki: Ljubezen nima meja	35
KORAKI NA POTI: Pozdrav klanu	36

VEDNO PRIPRAVLJENI

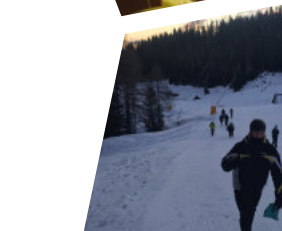
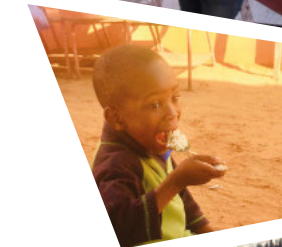
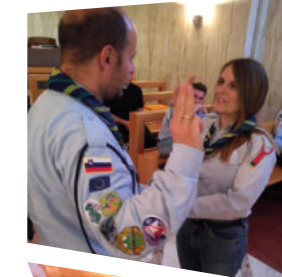
Plezanje Kondorji	37
SKAVTSKA WIKIPEDIJA: Kako zgraditi iglu	38

KAR NAJBOLJE

Eksperiment	40
EIDotabor	41

KRATKOČASNICA

Iipse dixit	42
Dragi dnevnik	44

DRAGI SKAVTI IN SKAVTINJE: sodeč po prispevkih, ki bogatijo to številko Jambora, je bilo naše delovanje v preteklih mesecih pestro, zanimivo in poučno. Veseli nas, da so nam izkušnje, ki smo jih nabrali na sestankih, na lovih, na izletih, na prenočevanjih, na izhodih, na taborih pustili trajen pečat, ki bo ostal zabeležen črno na belem na naših straneh, še bolj pa nas veseli, da bodo te izkušnje bogatile našo osebnost in naš značaj. Prepričani smo, da smo se z vsakega sestanka, vsakega lova, vsakega prenočevanja vrnili drugačni, za kanček modrejši, bolj izkušeni in bolj samozavestni.

V uredništvu smo z vašo pomočjo zbrali vtise z vaših srečanj, ob tem pa drugi del revije poskusili obogatiti še z drugimi vsebinami, ki nadgradijo našo skavtsko izkušnjo in iz nje izluščijo to, kar bo ostalo večno zapisano v naših genih. Ponujamo pa zato v branje še druge zapise o pomembnih odločitvah, ki so jih na svoji skavtski poti opravili nekateri izmed nas: od lovov naših najmlajših bratov in sester – volčičev in volkuljic, mimo podvigor njihovih starejših bratov – izvidnikov in vodnic, pa vse do korakov, ki so jih naše skupnosti noviciatov in klanov naredile na poti pričevanja in služenja ter končne postaje v klanu, kjer pa se pripovedovanje zgodb ne zaključuje. Naša zgodba se za marsikoga nadaljuje s tabornimi šolami, formacijo, služenjem. Tudi do podpisa Zaveze. Pri pripravi vseh teh podvigor in izkušenj se bogatimo tudi voditelji, ki skupaj z vami delimo vesele, naporene, zadoščenja polne izzive. Zaključujemo z besedami naše prve Akele v SZSO – Ljube Smotlak, ki vsem nam kliče: »Živite pošteno in ostanite zvesti izrečenim obljubam! Tako boste osrečevali sebe, svoje starše in vse, ki vas imamo radi.«

✉ Uredništvo

A photograph of two children in a forest. A boy in a red jacket and a girl in a purple jacket are standing on a large pile of sticks and branches. They appear to be building something. The background shows a grassy field and trees.

V MENI JE

NOVOST JE RESNIČNOST

 Poetična kresnička

VSAKA NOVOST JE ZAHTEVNA, NAPORNA STVAR. Ker je negotova, še neprehojena pot, ki zahteva stvari, ki jih ne maramo, stvari, ki jih ne moremo delati »kakor vsi drugi«, stvari, ki premikajo naše temelje, stvari, ki se jih bojimo. Zato se novosti otepamo. Raje imamo, da je »kot ponavadi«.

A vendar vedno znova stare stvari v našem življenju minevajo. In nas silijo, da začnemo nekaj novega, da nekaj spremenimo. Ne da bi umrli, ampak da bi živeli. Kajti novost ni neka mojemu življenju tuja stvar. Ne, je nekaj, kar že dolgo čaka v meni, da se zgodi, nekaj, kar bi moral že davno storiti, pa nisem, ker je bilo vedno pretežko. To »novo« je torej nekaj, čemur moram samo pustiti, da bo zrastle, nič drugega. Odstraniti sebe in svoje strahove na njegovi poti. In morda je

ravno to največji napor pri vsem skupaj. Pustiti, da Bog naredi iz mene nekaj, kar sem sam hotel postati, pa si nisem upal ali se mi ni ljubilo.

Kdor si dopusti ta
napor, temu iz
semena vzklije
življenje. Tisti
pomladni čudež –
to si »ta pravi« ti.

DOBRE BESEDE ZA NOVE MLADIČE

 VV iz krdela Sambhur

23. NOVEMBRA SMO V KRDELO SAMBHUR SPREJELI ŠTIRI NOVE MLADIČE. ZBRALI SMO SE PRED BRLOGOM IN NATO ODŠLI DO SKALE POSVETA. Na poti po džungli smo se igrali, poslušali zgodbo o sprejemu Mavglija v krdelo in pomislili na dobre besede za naše mladiče. Sledil je sprejem novih članov v krdelo. Bagheera je dobrim besedam ponudila še svojo odkupnino: debelega, komaj ubitega bika, niti pol milje stran. Šli smo poiskat bika, ki je bil res obilen. Popili smo njegovo toplo kri in pojedli mehko meso. V biku pa so se skrivali tudi volkci različnih barv, ki so pomenili 3 šestorice. Razdelili smo se v volkove ostrih zob, volkove bistrih oči in volkove kosmatih tačk.

Tistega dne se je v našem krdelu pojavila še ena nova članica, ki pa ni stopila pred krdelo na skali posveta. Komaj čakamo naslednji ščip, da bomo sprejeli še njo.

JAZ SEM LUČKA

 VV iz krdela Sambhur

PRED DVEMA LUNAMA JE ČIL LETAL NAD NAŠIM BRLOGOM IN NAM PUSTIL SPOROČILO, KI SMO GA MORALI DEŠIFRIRATI.

Na njem je pisalo: "Videl sem Mavglija sredi opic Bandarloog. Odnegli so ga čez reko v opičje mesto, v Mrzle brloge. Tam ostanejo čez noč ali deset noči ali eno uro. Naročil sem netopirjem, naj pazijo med časom teme. To je moje sporočilo. Dober lov vsem tam spodaj! Čil"

Bagheera, Baloo in Kača Kaa so se nemudoma odpravili rešit Mavglija. In ko jim je uspelo, nas je Bagheera sklicala, da bi nam povedala celotno dogodivščino. Tako smo se v soboto, 21. decembra, odpravili na lov na desni breg reke Vejngange, v kraj, ki mu domačini pravijo Števerjan.

Med Bagheerinim pripovedovanjem zgodbe smo ugotovili, da se je Mavgli rešil, ker je poznal mojstrske besede lovskega ljudstva in mu je ravno zato Čil prisluhnul. Mi pa smo se bali za naše mladiče, ker še niso poznali vseh mojstrskih besed, ki so zelo pomembne za življenje v džungli. Zato smo se morali tudi mi odpraviti na lov na mojstrske besede.

Sledil je duhovni trenutek z naslovom "Jaz sem lučka". Pogovarjali smo se o dobrih ljudeh, ki premišlujejo in se večkrat odločajo za dobro, in o tistih, ki zaradi družbe, okolja delajo slabo sebi in drugim. Že v stari zavezi je prerok Izaija oznanjal, da bo prišla luč na svet, ki bo premagala temo. Vsak je spregovoril, kaj mu pomeni luč in kaj tema. Prišli smo do zaključka, da ne želimo biti v temi in tudi Bog noče, da bi

BOŽIČNO PRENOČEVANJE

 V iz krdele Črnihi tačk

VOLČIČI IN VOLKULJICE KRAŠKEGA STEGA
SMO SE 14. IN 15. DECEMBRA PODALI V
DEVIN, KJER SMO SPOZNALI TAMKAJŠNJO
DŽUNGLO, NEKDANJE GRAJSKO LOVIŠČE
ČRNIČJE.

Tu smo s pomočjo nasvetov in stare kože Kače Kaa premagali Banderloge in tako dobili nazaj svoje značke. Zmagovalno smo se vrnili v brlog, kjer nas je pričakal Baloo in nam predstavil simbole božiča, nato smo vsi skupaj okrasili božično jelko in spodaj pripravili jaslice. Ko smo se od Balooja poslovili, pa smo se vsi skupaj lotili delanja piškotov! Delali smo piškote v obliki Akele, Balooja, Bagheere ali Kače Kaa. Po končani večerji pa smo prisluhnili še drugemu delu pravljice, skupaj odplesali ples Kače Kaa in odšli spat v tople brlog.

Zjutraj smo se zbudili ob petju vodstva, se razgibali ob jutranji telovadbi, potem pa hitro sedli k zajtrku. Tu je vsakdo podaril en

bili nezadovoljni, nesrečni in nam je zato hotel poslati posebno luč: Jezusa. Prebrali smo oznanilo, ki so ga povedali sveti možje (preroki). Nazadnje se je vsak odločil, kako bo sam luč v tem božičnem času. Simbolično je vsak odnesel domov svečko, ki smo jo izdelali v pomarančnem olupku.

Ko smo se lotili izdelovanja podstavka za svečko, so v naš prostor vdrle opice Bandarloog in začele noret. Približale so se nam, da bi ukradle mojstrske besede. Mi smo jih postavili v krog in jih uspešno branili. Ko so se utrujene opice oddaljile, smo poslali Manga in miško Čikaj, da bi se zagotovila, da so opice res odšle. Naenkrat pa smo zaslišali glasove, kako sta kričala na pomoč, opice pa so se režale in kazale jezik. Bandarloog so ugrabile naša prijatelja. Zunaj je bila tema in deževalo je. Bagheera je takoj šla za njimi, a je dež prekril vsako sled. Počakati je bilo treba Čila, da bi z visokega videl, kam so se zatele opice z Mangom in Čikaj.

Naslednje jutro smo dobili sporočilo škarnika, da je Mangu uspelo zbežati in da je namenjen k nam. In res, ves premražen in upehan se je vrnil k nam in nam povedal, da mu opice sledijo. Pripravili smo se na boj. Borili smo se z vsemi močmi, da bi spet lahko objeli Čikaj. Uspelo nam je: opicam smo staknili rep, da so izgubile ravnotežje, nato pa smo poklicali Kačo Kaa in jih prepustili njenemu kačjemu plesu.

Vsi skupaj smo odšli k sveti maši, da bi se Velikemu Thaju zahvalili za vse lepe trenutke v tem letu. Nato smo si še voščili in se poslovili z mislijo, da moramo biti lučke v tem božičnem času.

svoj piškotek svojemu bratu volčiču ali sestri volkuljici. Hitro smo še pospravili brlog in šli k maši v devinsko cerkev sv. Duha. Po maši smo se poslovili, obogateni z novimi spomini in izkušnjami.

KAJ JE BILO NAŠIM VOLKULJICAM NAJBOLJ VŠEČ?

Zvečer smo delali piškote raznih oblik: medveda, volka, panterja in kače. Všeč mi je bilo tudi, ko smo pospravljali dom. (Sharon)

V soboto zvečer smo plesali ples Kače Kaa. Za večerjo smo jedli dobro mineštro in sendvič. (Katerina)

temi besedami bo lahko mladič hodil po džungli bolj pametno in odgovorno. Ko smo se vrnili v dom, smo imeli delavnico in smo naredili pesmarice. Razdelili smo se po dežurstvih in pripravili večerjo, mizo, prošnje za mašo in program taborne luči.i.

Sivi Volkovi

Za večerjo smo jedli pasto s paradižnikom, solato in kruh. Morali smo pospraviti vse, da smo lahko dali na tla stiropore in spalne vreče. Šli smo v zgornjo sobo, kjer smo imeli taborno luč. Skupaj smo peli, plesali in se smejali. Ker potem nismo bli trudni, nas je Akela pospremila po Škednjo, kjer smo hodili in tudi tekali. Tako smo se utrudili. Zvečer nam je Akela pripovedovala zgodbo o Grinču in smo zaspali. Naslednji dan smo se zbudili in šli na jutranjo telovadbo. Po zajtrku smo vse počistili in pospravili in se napotili proti cerkvi. Pri maši smo peli in duhovnik je bil vesel. Na koncu smo se pozdravili in šli domov..

Rjavi Volkovi

VELIKA JE DŽUNGLA IN MAJHEN MLADIČ

 iz krdela Rdeče rože

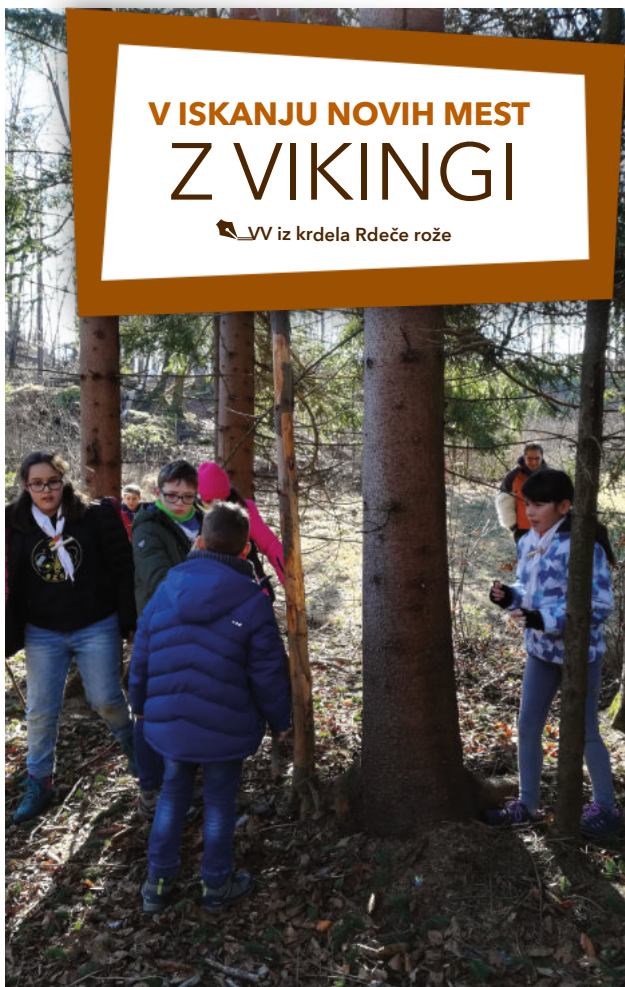

BALU, RJAVI DŽUNGELSKI MEDVED, JE CELE DNEVE UČIL MALEGA MAVGLIJA, KAKO SE RAVNATI PO VELIKI IN NEPREDVIDLJIVI DŽUNGLI. GLAVA MLADIČA SE JE SKORAJ KADILA PO TOLIKIH URAH UČENJA, DA JE PRISKOČILA NA POMOČ BAGHEERA IN GA RAZVEDRILA..

Krdelo Rdeče rože je v soboto, 23. decembra, prenočevalo v Škednjo, v domu Jakoba Ukmarja. Ko smo prišli, je Akela pripovedovala zgodbo o Mavgliju. Potem je vsaka skupina dobila majhnega medvedjega mladiča. Z njim smo morali raziskovati džunglo in dobiti vse mojstrske besede. S

V ISKANJU NOVIH MEST Z VIKINGI

 iz krdela Rdeče rože

V SOBOTO, 11. JANUARJA, JE V DOLINO PRIPLULA VELIKA VIKINŠKA LADJA. OB ZVOKU VIKINŠKEGA ROGA SE JE KRDELO RDEČE ROŽE ZBRALO IN ODLPLULO PROTI NOVEM OZEMLJU.

Ko smo prišli v Črni Vrh, smo se igrali razne zabavne igre, kot je samurai. Delali smo tudi počepe z Lavrencijo, med katero si je Mang raztrgal hlače. To je videl tudi župnik in zato mu je dal par njegovih hlač, da mu ne bi ritka zmrznila. Malicali smo vsi skupaj in nato smo z Vikingi šli po vasi, da bi jo osvojili. Obešali smo vikinške rune, da bi pustili sled naše osvojitve. Narisali smo na papir zemljevid naše osvojene zemlje in na njej postavili točke run. V gozdu pa smo gradili taborni ogenj, postavili hišo in ustvarili stranišče za punce, ker fantje lahko lulajo za vsakim drevesom. Bili smo lačni in zato smo šli v župnišče, kjer smo pojedli svoja kosila, njammii!!! Vsi volkovi smo bili tako navdušeni, da smo se v prostem času igrali igro televizije. Ta je naša izmišljena igra, v kateri uprizarjamo razne oglase in oddaje, na primer Bake Off, X Factor, Masterchef, ipd. Bilo je res zabavno!

Ko smo se na travniku igrali, smo med drevesi zagledali čudno osebo. Bil je škrat gozda Črnega Vrha. Povedal nam je, da smo z našim ustrahovanjem napadli naravo in zato smo bili prekleti. Zvečer bi se za vedno spremenili v kamen.

Vsi skupaj smo podrli taborni ogenj, hišo, stranišče in odstranili vikinške rune. Na tak način smo se rešili prekletstva, v imenu zmage pa smo igrali roverček. Zmagala je skupina Kingi (nasprotna skupina je bila Vi).

Na koncu smo še počistili župnišče in se veselo ter tudi malo utrujeno vrnili domov.

Vikingi smo male volkove vprašali, kaj jim je bilo najbolj všeč. Odgovori pa so bili raznoliki:

Ko smo peli v avtobusu.

Ko smo gradili stranišče, hišo in taborni ogenj.

Ko so se Mangu raztrgale hlače.

Ko smo igrali roverček skupina Vi proti skupini Kingi.

Ko mi je Mang izdelal sekiro.

Ko smo kradli popcorn volkuljicam :)

LOV NA PROSEKARJA

 Izvidniki in vodnice čete kraškega stega

V NEDELJO, 10. NOVBEMBRA, SMO SE IZVIDNIKI IN VODNICE ČETE KRAŠKEGA STEGA ZBRALI NA POSEBNI DEJAVNOSTI.

Udeležili smo se orientacijskega teka Lov na Prosekarja, ki ga že nekaj let organizirajo na Proseku v sklopu praznovanj vaškega zavetnika svetega Martina.

Zbrali smo se pred župnijsko cerkvijo, kjer smo imeli sveto mašo, ki jo je daroval openski župnik Franc Pohajač. Čeprav smo bili vsi še malo zaspani, smo pri maši lepo peli. Po maši smo se razdelili v skupine, ki so štele od tri do pet članov. Tekmovali smo torej med vodi, nekateri bolj številni vodi pa smo se razdelili v dve skupini. Vsaka skupina oziroma vod si je moral izmisliti svoje ime, potem pa smo se podali na pot.

V gozdu med Prosekom in Božjim poljem smo iskali kontrolne točke, ki so bile označene na zemljevidu. Pri tem smo lahko občasno občudovali razglede na morje. Odgovarjati smo morali tudi na vprašanja, vezana na Prosek in na praznovanje svetega Martina. S tem smo si pridobili dodatne točke. Zmagala je skupina kondorjev – Še bulši.

Čeprav je bil to orientacijski tek, smo po večini hodili in se pogovarjali, zato smo zamudili uro prihoda na cilj. Starši so nas že nestrpnost čakali, mi pa smo se drug za drugim nasmejani vračali iz gozda, saj smo preživeli lepo dopoldne v družbi svojih prijateljev.

PRENOČEVANJE V SKLOPU LUČI MIRU IZ BETLEHEMA

 Izvidniki in vodnice čete kraškega stega

TUDI LETOS SMO IMELI IZVIDNIKI IN VODNICE ČETE KRAŠKEGA STEGA PRENOČEVANJE V SKLOPU LUČI MIRU IZ BETLEHEMA.

Na zelo deževen dan, točneje v soboto, 21. decembra, smo se zbrali v Marijanišču na Opčinah, kjer smo najprej imeli adventno duhovno obnovo.

Naše voditeljice so se letos odločile, da bomo izvedli dejavnost, ki jo je za čete ponudil slovenski trop, ki je odgovoren za Luč miru iz Betlehema v Sloveniji. V njem so voditelji treh slovenskih skavtskih organizacij: Združenje slovenskih katoliških skavtov in skavtinj, Združenje bratovščin odraslih katoliških skavtov in skavtinj in naše Slovenske zamejske skavtske organizacije.

Pogovarjali smo se o strahu. Po uvodni igri je vsak prejel listek, na katerega je napisal, kateri je njegov največji strah. Kasneje smo se o svojem strahu pogovarjali v dvojicah, kdor je želel, pa je svoj strah zaupal tudi četi.

Medtem se nam je pridružil openski župnik Franc Pohajač. Tudi on nam je govoril o strahu. Začel je z dogodkom iz Svetega pisma, v katerem se je Mariji prikazal angel in ji oznanil, da bo rodila Božjega sina. Če Marija takrat ne bi premagala začetnega strahu, se danes ne bi spominjali Jezusovega rojstva. Potem nam je govoril tudi o Jezusovih učencih, ki so se bali visokih valov, ko so pluli po Galilejskem jezeru. Jezus jim je takrat rekel, naj zaupajo Bogu in naj se ne bojijo. Gospod Pohajač nam je rekel, naj bomo tudi mi kot apostoli in naj svoje strahove zaupamo Bogu, saj nam bo on pomagal, da jih bomo

premagali.

Sledil je poligon, tekom katerega je vsak premagoval strah. Razdelili smo se v pare, eden je bil vodič, drugi pa je imel zavezane oči. Tisti, ki je bil slep, je moral priti čez poligon samo z napotki, ki mu jih je dajal njegov vodič. Med potjo smo morali pobirati listke z deli poslanice, ki smo jo potem sestavili. Skupaj smo prebrali letošnjo poslanico, nazadnje pa je vsak prejel listek, na katerega je napisal razlog, zakaj bi moral biti vsak izmed nas pogumen. Vse »pogumne« listke smo dali v vrečo, potem pa je vsak zamenjal svoj listek s strahom za listek s pogumom.

Sledilo je težko pričakovano kosilo, saj smo bili po napornem jutru že pošteno lačni. Potem so imeli svet vodnikov, ostali pa smo pisali članke za Jambor. Kmalu je prišel čas našega odhoda proti mestu: udeležili smo se tržaškega sprejema Luči miru iz Betlehema, ki so ga v cerkvi Svete Marije Velike priredili načelniki vseh tržaških konfesionalnih skavtskih organizacij. Ob povratku smo imeli zahtevno nalogo: paziti, da nam na avtobusu ne ugasne betlehemska luč, saj smo jo morali naslednjega dne deliti pri sveti maši.

Ob povratku na Opčine so nam kuharji vodov skuhali odlično večerjo, tradicionalno »pašto s šalšo in tonnom«, brez katere ne more biti popolna nobena skavtska dejavnost. Medtem smo ostali peli in se učili igrati na kitaro.

Po večerji smo, razdeljeni v skupine, igrali skavtski Activity, pri tem pa se učili, kaj so osebne specializacije. Vsak si je tudi izbral svojo osebno specializacijo in določil cilje, ki jih bo dosegal v naslednjih mesecih. Voditelji so takrat tudi razglasili zmagovalce orientacijskega teka, na katerem smo bili novembra. Utrujeni od napornega dneva smo po večerni molitvi šli spat.

Naslednje jutro smo pospravili za sabo, pozajtrkovali, potem pa je vsak odšel v svojo župnijo, v kateri je po sveti maši delil Luč miru iz Betlehema. Župljanom smo zaželeli, da bi plamen v njihove domove ponesel mir in veselje, predvsem pa luč, s katero iz dneva v dan premagovati strahove.

DNE 3. 1. 2020 SMO SE IZVIDNIKI IN VODNICE SZSO-GO ODPRAVILI NA ZIMOVANJE. Prvega dne smo se vozili z vlakom, ki nas je pripeljal v ledeno Kanalsko dolino. Na vlaku smo si čas kratili s kartanjem in s pogajanjem. Prispeli smo v Kanalsko dolino, v Tabljo, kjer smo se zgrnili na drsališče. Bilo je zelo vroče, kislja sopara je onemogočila odlično uporabo drsališča, saj smo večkrat padli. Ko si stopil v zaprti prostor na ledeno ploščo, je postalo kar naenkrat ledeno. Dan se je zaključil, ko smo se pripeljali z avtobusom v Žabnice; prišli smo do koč, kjer smo pojedli "posebno" večerjo.

Naslednjega dne smo se zbudili ob neokusno zgodnji uri, saj smo ob 4.00 jedli tak pandoro, ki se je po zaslugi mraza strdil in izgubil okus. Odpravili smo se na Svete Višarje. Pred odhodom so nas opozorili o prisotnosti ledu na poti, ki je ustvarjal neprožnost in težko hojo, mogoče ker nismo uporabljali derez, kot bi bilo popolnoma priporočeno, saj smo hoteli zagledati sončni

vzhod ob 8.00, a nam je pot pobrala veliko več časa: drselo je, nekateri so pot obvladali, drugi pa so masovno padali na led; še drugi so preživeli zahtevno hojo, ki jim je poplačala s čudokrasnim razgledom. Ustavili smo se na pašniku, kjer smo počakali na ostale. Prispeli smo na vrh okoli 10.00, tam smo si privoščili čaj ali čokolado v gostilni. Nazaj smo se pripeljali z žičnico, kajti pot je bila prezahtevna.

Zadnjega dne smo samo delali, zato ni veliko stvari kaj povedati. Pred odpravo domov smo se udeležili maše.

Bilo je veliko smeha in zahtevnih situacij, drugače smo se počutili lepo.

Srečno 2020 :)

CHALLENGE

 Zanesljivi bober

1 2. 10. SMO SE SKUPINA ROVERJEV IN POPOTNIC IZ KRAŠKEGA, GORIŠKEGA IN TRŽAŠKEGA STEGA ODPRAVILI V NEZNANO NA CHALLENGE, KI JE PREIZKUŠNJA ZA DVOJICE, PODOBNA ORIENTEERINGU. Prijavilo se je 7 dvojic, z mano je bil Misleči gams. Dali so nam zemljevid, čeprav je bil brez geotrikotnika uporaben kot ladja v gorah. Odločila sva se zato, da se napotiva v najbližjo vas, da bi lahko našli kak geotrikotnik. Mislila sva, da hodiva v nasprotno smer v primerjavi s krajem, kjer bi morala iskati prenočišče, ampak se nama je posrečilo. Geotrikotnik nam je na koncu posodila druga dvojica, do konca Challengea pa sva geotrikotnik izgubila in ga kasneje tudi našla, detalj, ki ga lastnik geotrikotnika do sedaj ni poznal. Naslednje jutro, brez geotrikotnika, sva po logiki našla postojanke, pri katerih sva prestala določene preizkušnje. Bilo jih je 8, imeli smo 4 ure časa in zadnjih 5 postojank sva opravila v zadnjih 45 minutah, po izidu pa sva se uvrstila na drugo mesto. Veliko detaljev sem izpustil, ker sem prepričan, da tudi če bi jih opisal, bi še zdaleč ne zveneli tako enkratno, kot so bili v resnici, Challenge ostaja pa zagotovo ena izmed najlepših izkušenj in dogodivščin, ki sem jih lahko delil s svojim najboljšim prijateljem.

Če bi moral dvodnevno izkušnjo povzeti v eni besedi, bi verjetno rekel "iznajdljivost", saj je ta, poleg sreče, prekomerno izstopala pred drugimi, kot so na primer znanje ali pripravljenost

SLUŽENJE CONAD

 Nepremagljiva vidra

V SOBOTO, 26. 10. 2019, JE KLAN TRŽAŠKEGA STEGA SODELOVAL PRI VELIKI AKCIJI ZBIRANJA HRANE IN SREDSTEV EMPORIJA SOLIDARNOSTI. Sodelovali smo skupaj s klanom kraškega stega v trgovini Conada na Opčinah, in sicer smo si delo razdelili po izmenah. Zjutraj smo sodelovali mešano, toda je bilo več kraških klanovcev, popoldanske izmene pa smo krili samo mi.

Ločili smo se v dve skupini: ena skupina je stala pred vhodom, delila listke z navodili ter osebam razložila, za kaj gre. Druga skupina je bila postavljena pri izhodu Conada, tam so

pripravljali različne škatle, v katere so pospravljali in ločilevali pripomočke za higieno, čistila, jedilno olje, pločevinke, pripravljene jedi ter živila za zajtrk. Vsako škatlo smo označili oziroma nanjo napisali, kaj vsebuje in koliko tehta.

Sodelovalo je veliko ljudi, tako da smo skupno zbrali res veliko hrane in izdelkov.

Že drugo leto sodelujem s klanom pri tej akciji in mislim, da je res lepa izkušnja! Gre za služenje, pri katerem vedno rade volje sodelujem, in se seveda v skupini tudi vsi zabavamo.

SLUŽENJE NOVICIAT KRAS

znajdljiva srna, Vodilna panda

V NOVICIAT HUDEGA KLANA JE LETOS VSTOPILO 8 ČLANOV. NA PRVIH SREČANJIH SMO SPOZNALI POMEN POTI V NOVICIATU, SKUPAJ ODKRILI IN PREDSTAVILI ŠIBKE IN MOČNE TOČKE VSAKEGA BRATA IN SESTRE TE MALE SKUPNOSTI IN PLANIRALI PRVE MESECE DELOVANJA. V PROGRAMU JE SEVEDA MESTO ZA SLUŽENJE, KI SMO GA SPOZNALI S SLEDEČIMI PRIMERI.

V nedeljo, 10. 11., so nekateri člani kraškega noviciata služili na Proseku. Tamkajšno društvo Prosekar je organiziralo s podporo SZSO

3. Lov na Prosekarja, didaktični, peneči, Martinov orienteering. Letos se je poleg številnih tekmovalnih skupin iz Kraške čete, vpisalo in tekmovalo še enaindvajset skupin, mešanih po spolu, starosti in številu članov. Nekateri so celo tekmovali posamezno. Seveda so bili rezultati zelo raznoliki. Najhitrejši so za celo pot porabili 1h in 9 min.

Poleg tega da so morali udeleženci na vsaki točki ožigosati mapo, so po poti morali šteti stopnice ob jami, poskusili so fancleje z dušo, se preizkusili v poznavanju Proseka, vin in svetega Martina ter iskali besede v besedni sestavljanke. Videla sem, da so se vsi udeleženci zabavali, starši pa so težko dohajali korak najmlajših.

NoRP Hudega klana se je razdelil v tri skupine in pomagal usmerjati ljudi v kritičnih točkah poti. Spremljali smo vsakega tekmovalca v svoji zabavi in se tudi mi zabavali, peli smo pesmice, slikali udeležence, kaj pojedli in veliko drugega. Vsak od nas je pripomogel k uspešnemu poteku dogodka, ta pa je bil eden izmed prvih korakov na naši poti v novi skupnosti in prvi korak v služenju. Dali smo se na razpolago lokalni skupnosti in spoznali tudi marsikaj novega.

Drugo služenje v letošnji jeseni je bilo povsem drugačno. Da bi nudil pomoč starejšim osebam, je leta 1976 v Trstu nastal ITIS (Istituto triestino per interventi sociali) na ulici Pascoli, v zgradbi, kjer so že v 19. stoletju pomagali tako starejšim ljudem kakor tudi brezdomcem in sirotam.

Predčasno smo se zmenili, da bomo v luči služenja posvetili svoj čas starejšim ljudem iz ITIS-a, saj smo si želeli поблиžje spoznati njihovo realnost. Prvo srečanje smo imeli v četrtek, 5. 12. Takrat smo v spremstvu učitelja noviciata in Ivica Švab pripravili majhna in preprosta darilca, ki smo jih kasneje nesli starejšim iz ITIS-a. Ker v primeru, da bi si želeli obiskati in obdariti vse, ki tam živijo, nam ne bi zadostovalo samo tisto popoldne, poleg tega pa nismo imeli niti dovolj darilc, smo sklenili, da bomo šli le k pripadnikom slovenske narodne skupnosti, ki žal nimajo veliko možnosti, da bi govorili v svojem jeziku, saj so v domu za ostarele prisotni večinoma italijansko govoreči ljudje. Medtem smo se starejšim predstavili in jih povabili na naslednje srečanje, sveto mašo, v organizaciji Vincencijeve konference, ki ji ga. Ivica predseduje.

Drugo srečanje smo imeli v torek, 10. 12., ko smo imeli mašo, ki smo jo obogatili s petjem ter z branjem berila, psalma in prošenj. Najprej smo šli iskat nekatere starejše in jih pospremili v cerkev, kjer je Klemen Zalar daroval mašo. Po maši smo priredili druženje s prigrizkom in pijačo, ki smo ga poživali s kitaro in petjem nekaterih ljudskih in skavtskih pesmi ter tako ustvarili res pozitivno predpraznično vzdušje med prisotnimi.

Druženje z najstarejšimi je po mojem mnenju nekaj, kar bi moral vsakdo preizkusiti, saj se mora na tak način soočiti z najšibkejšo

platjo človeškega življenja. V spominu mi bo ostalo predvsem prvo srečanje, saj smo se takrat srečali s posamezniki in se z njimi na kratko pogovorili. Lepo je bilo videti, da smo s kratkim obiskom nekaterim vsaj malo polepšali dan. Zanimivo mi je bilo tudi takrat, ko nas je neka stara gospa zelo slabo sprejela in nagovorila in nam celo grozila, saj sem z lastnimi očmi videla, do katere mere je človekovo trpljenje možno priti.

ČLANI GORIŠKEGA IN TRŽAŠKEGA NOVICIATA SMO SE 9. NOVEMBRA ODPRAVILI DO KOČE POD KANINOM. S

hitrejšim ritmom smo skoraj v eni uri prispeli do cilja. Zadnji del smo prehodili v temi in megli, a smo se vseeno dobro znašli. Kljub temu da pot ni bila najboljša, smo se vsi dobro izkazali in si v koči privoščili vroč čaj in trenutek počitka. Vedeli smo, da koča nima elektrike, zato smo se na take razmere tudi dobro pripravili in kljub mrazu nadaljevali s programom. Glavna tema prenočevanja so bile obljube. Spoznali smo Giovannija Barbareschija: kasneje smo si v zvezi s tem ogledali tudi film Aquile Randagie. Nekaj časa smo posvetili tudi igri in tabornemu ognju. Po tem smo se hitro odpravili spat, saj smo se naslednjega dne ob zori udeležili besednega

bogoslužja. Nato pa smo hitro pospravili in počistili kočo in se odpravili proti zelo majhni vasi v Reziji. V relativno kratkem času smo veliko izvedeli o rezijanskih starih pravljičah in potujočih brusačih. Ob koncu smo se poslovili od tržačanov prepričani, da se bomo kmalu spet srečali.

PRENOČEVANJE RP TRST

 Neustavljivi lev, Radovedni delfin

1 4. IN 15. DECEMBRA SMO SE ROVERJI IN POPOTNICE TRŽAŠKEGA KLANA ZBRALI, DA BI IMELI DUHOVNO OBNOVO. Noviciat je moral poskrbeti za fizično pripravo prenočevanja. Največ razprave je bilo o tem, kje bo prenočevanje. V poštev so prišle vasi od Goriškega do Istre. Nazadnje smo se odločili, da bomo šli v slovensko Istro, tu namreč nismo še nikoli prenočevali. Prenočišče smo dobili v Predloki, to je blizu Hrastovelj.

Po prihodu v Predloko smo takoj začeli s temo prenočevanja: odvisnosti. Razdelili smo se v tri skupine, vsaka je morala predstaviti na čim bolj originalen način zgodbo odvisnika. Nato smo na podlagi teh zgodb nadaljevali z razmišljanjem. Kaj je odvisnost? Kdaj je nekaj le užitek, kdaj pa postane odvisnost? Od česa smo lahko odvisni? Kako se odvisnosti zavedamo? Kako se je znebimo? Smo že od česa odvisni? Čemu se ne moremo odpovedati?

Komurkoli ne ve, kaj bi lahko pripravil za večerjo na prenočevanju, svetujemo staro klasiko, tortelline s smetano. Nihče se ne bo preveč upiral. Pozimi je vedno dobro priskrbeti si tudi čaj. V pripravo prenočevanja spada tudi iskanje okoliških poti. V okolici Predloke smo zasledili izvir Rižane. Zvečer smo šli na sprehod. Žal pa nismo prišli do izvira Rižane, ker je do izvira vodila gozdna pot. Priporočljivo je, da se tudi na krajše

sprehode gre s primerno obutvijo.

Naslednji dan smo zaključili razmišljanje o odvisnostih z zgodbo o kantavtorju Dougu Seegersu, ki je imel težave z alkoholom. Nazadnje smo imeli pevske vaje in mašo.

Najbolj me je zanimal del o zasvojenosti. Prenočevanje je bilo v redu in sem bil vesel, da nam je uspelo organizirati tako dejavnost.

ZIPOTA RP

NOVICIAT GORICA

 Sijoča puma, Zanesljiva sova, Dovtipni gams, Preudarni modras, Misleči gams

V PETEK, 3. JANUARJA 2020, SMO SE ODPRAVILI NA ZIMSKI POTOVALNI TABOR.

Štartali smo z goriške postaje zgodaj zjutraj in z vlakom in avtobusom prispeli do Lužnic. Peš smo dospeli do Ovčje vasi, kjer smo prespali. Naslednji dan smo se odpravili do Koče bratov Grego, zvečer pa smo se pridružili klanu v Žabnicah.

Na mojem prvem zimskem potovalnem taboru sem se naučila, da je hoja v tišini zelo koristna za spoznavanje samega sebe. Prva dva dneva je noviciat preživel sam, nato smo se priključili klanu. Skupaj smo se odpravili na Sv. Višarje in si tam gor ogledali zarjo. Cilj tabora smo dosegli: spoznali smo same sebe in se hkrati vključili v skupnost klana.

Sijoča puma

Nedvomno je bilo na tem zimskem taboru prijetno, pozitivno vzdušje in lepa skupnost, ki je omogočala, da smo se imeli lepo tri dni. Hodili smo in videli naravo v svoji lepoti pozimi. Med najlepšimi aktivnostmi so bili trenutki duhovnosti, ko smo brali berila Abrahama in Mojzesa ter potem razpravljali in diskutirali o raznih temah. Imeli smo seveda tudi čas za sprostitev in zabavo.

Zanesljiva sova

Ta zimski potovalni tabor mi je zelo koristil, ker sem bil veliko časa v naravi in s tem sem jo lahko globoko poslušal in z njo premišljeval. Všeč so mi bili tudi duhovni trenutki, ko smo se posamezno razdelili in bili v miru. Dalo mi je čas razmišljati o meni in o vsem, kar me obkroža.

Dovtipni gams

Na zimskem potovalnem taboru sem ugotovil, da je oprema zelo pomembna. Imel sem tudi nekaj časa, da sem spoznal samega sebe in da sem opazoval druge. Najbolj so mi bili všeč zabavni trenutki med spustom s Svetih Višarij in razgled na zasnežene vrhove. Spoznal sem tudi slovenske običaje v Kanalski dolini in kako se Slovenci v teh krajih zavzemajo za ohranitev jezika.

Preudarni modras

Vesel sem, ker sem na taboru občutil, da smo se kot skupnost združili in znašli. Vsak je opravil svojo dolžnost, tako da se je tabor odlično iztekel. Med drugim sem se v svoji skavtski izkušnji prvič povzpел na Višarje in na vrhu ob sončnem vzhodu doživel enkratno izkušnjo.

Misleči gams

IZLET

TRŽAŠKEGA STEGA

 Nasmejana zebra

V NEDELJO, 6. OKTOBRA 2019, SMO SE ČLANI STEGA TRST ZBRALI, DA BOMO S SKUPNIMI IN POLNIMI MOČMI ZAČELI NOVO SKAVTSKO LETO. Iz Prešnice smo se napotili na hrib Slavnik. Med hojo smo se naklepetali in sopihajoč dospeli do cilja. Na vrhu smo občudovali razgled in se fotografirali. Razdelili smo se po vejah in vsaka je imela svoj program. Roverji in popotniki klana Lpu

p'čase smo sprejeli novega člana, ki je bil zelo navdušen. Napisali smo prošnje za mašo in pripravili oltar. Po kosilu smo se vsi skupaj zbrali, saj je sledila maša. Klanovci smo spomnili brate in sestre: ko so v težavah in ne najdejo prave poti, jim je prijatelj ob strani in božja pomoč jim je naklonjena. V znamenju medsebojne pomoči smo se vsi objeli. Po zaključeni maši smo se vrnili v Prešnico, kjer so nas čakali starši.

preživali pet let pustolovščin, je bil to trenutek, ko so pozdravili svoje prijatelje in prestopili v naslednjo starostno skupino. Prestopi so se tudi simbolično vrstili na poti, ki pelje z Gradine do Doberdoba. Vsi smo se nato zbrali pri maši v Doberdobu, ki jo je daroval g. Kodelja. Po maši je bil seveda čas za igre. Najprej so le-te potekale ločeno po vejah, zaključili pa smo s skupnim turnirjem roverčka in scoutballa, kjer so se v mešanih ekipah pomerili prav vsi. Z zelenimi kolni od padcev po še zeleni travi smo se nato še pred kosilom poslovi in s svežimi Jambori v rokah zagnano vstopili v novo skavtsko leto.

GORIŠKI STEG JE SKAVTSKO LETO
ZAČEL 6. 10. 2019. Zbrali smo se na Gradini, s čudovitim pogledom na doberdobsko presihajoče jezero. Po glavnem zboru smo se skupaj uigrali in se nato razdelili po starostnih skupinah. Za volčiče, "ki jim je koža postala pretesna", in izvidnike, ki so že

60-LETNICA STS

 Priljubljena kobra

"DRAGI BRATJE IN SESTRE,

v veliko čast mi je, da sem danes klicala zbor, kjer ste prisotni prav vsi skavti in skavtinje iz Trsta, vseh starosti: od najmlajšega volčiča in volkuljice, do izvidnikov in vodnic, roverjev in popotnic, voditeljev, pripravnikov in pomočnikov, pa vse do odraslih skavtov in skavtinj. Hvala vsem za vašo navzočnost in upam, da bomo danes lepo praznovali 60. letnico slovenskih tržaških skavtinj, in da bo ta dan lahko zapisan v zgodovino."

S temi besedami se je začelo praznovanje v Boljuncu, dne 19. oktobra 2019, ko se je pred Sprejemnim centrom rezervata doline Glinščice, zbralo veliko skavtinj in skavtov z vse tržaške pokrajine in okolice. Takoj po končanem zboru se je delegacija skavtinj in skavtov, predvsem odraslih, napotila na pokopališče, da bi se poklonili g. Lojzetu Zupančiču. Vse skavtinje se ga spominjajo z veseljem, saj je skavtizem razširil in omogočil predvsem v Bregu.

Ostali člani pa so od glavnega zbora slovesno v vrsti za zastavami krenili do farne

cerkve, po vaškem trgu.

Cerkev je bila polna skavtinj in skavtov v kroju, velika prisotnost je bila tudi starejših skavtinj in skavtov, ki so vezani in povezani v skavtskem duhu z našo organizacijo, čeprav niso bili v kroju.

Med njimi pa glej, v prvi vrsti ravno tako kot pred šestdesetimi leti, je sedela g. Ljuba Smotlak.

In začelo se je bogoslužje prav s prvo pesmijo "Danes je dan". Sveto mašo je daroval naš vztrajni in neutrudljivi duhovni asistent g. Tone Bedenčič, z njim je somaševal g. Klemen Zalar.

Pri tej sveti maši smo se zahvalili Bogu in se spomnili naših sester skavtinj, ki jih ni več med nami, ker jih je Bog poklical k sebi.

Poleg tega pa smo blagoslovili ruto, ki smo jo pripravili prav za ta dan. To je priložnostna ruta, za gospo Ljubo, ki me je spomnila, da ona ni nosila rute, ampak kravato. Zato smo pomislili, da bi bila priložnost da ob tem jubileju, jo končno dobi, saj je gospa Ljuba, tudi ena od temeljev naše današnje

organizacije.

Ob takem prazniku je potrebno nekaj spregovoriti:

Zbrali smo se v Boljuncu, da bi praznovali 60. obletnico delovanja Slovenskih tržaških skavtinj; ta dogodek je za nekatere morda le ena tolških skavtskih aktivnosti, za druge pa le golo obujanje spominov. Lahko je vse to, predvsem pa je srečanje bratov in sestra, ki smo povezani v skavtskem duhu. Zbrali smo se vsi skupaj, četudi različnih starosti od najmlajšega do najstarejšega skavta - skavtinje, da praznujemo jubilej. To je velik dogodek, ne samo za skavtinje ampak za celotno našo Slovensko zamejsko skavtsko organizacijo, saj je neprekinjeno delovanje ženskega skavtizma na tržaškem, skupaj z moško vejo leta 1976 zaživel v enotno SZSO skupno z brati in sestrami iz Gorice. Veliko smo se in se še učimo ter dopolnjujemo s pomočjo organizacij, ki so nam podobne, vendar ostaja ta organizacija naša in edinstvena. V njej smo zrastle in v to organizacijo vramemo.

Lepo je videti novosti v delovanju, vendar se je od časa do časa, še posebno ob mejnikih, potrebno nekoliko zaustaviti in se zazreti malce nazaj in videti vse kar smo prehodili. Le tako se lahko zavedamo, da je to za naše male in mlade varovance že zgodovina.

Prav je, da našo zgodovino poznamo in dokler je mogoče jo še otipamo.

Zato smo namerno izbrali Boljunec, saj so 29. junija 1959 obljubile ravno v tej cerkvi naši prvi dve slovenski tržaški skavtinji: VERA LOZEJ in LJUBA SMOTLAK. Ti dve skavtinji sta bili prvi dve voditeljici na tržaškem. Prav lepo in prirčno smo pozdravili sestro Ljubo Smotlak in veseli smo bili njene navzočnosti ob tem pomembnem trenutku.

Ko sem jo obiskala in ji povedala, da bomo praznovali 60. obletnico slovenskih tržaških skavtinj, se ji je kar zablestelo v očeh. Med pogovorom, kako bi lahko oblikovali to obletnico, se je sama okorajžila in zbrala vse moči, da bi bila z nami in praznovala v veliki skavtski družini in je to tudi storila z energičnim nastopom.

Po končanem bogoslužju in blagoslovu rute mi je bilo v veliko zadovoljstvo, da sem kot sedanja načelnica slovenskih tržaških skavtov in skavtinj, imela čast, da sem lahko dala ruto

naši najstarejši skavtinji, ki je istočasno pomembna osebnost moje mladosti in sovaščanka.

Zelo lepo zbrano in slovesno je bilo, ko smo skupaj z g. Ljubo pred zastavami današnje SZSO obnovili skavtsko obljubo. Krasno je bilo ko je po vsej cerkvi mogočno zadonela naša himna. To so trenutki, ki so nepopisni in nepozabni za vsakega skavta- skavtinjo, ki jih doživi.

V tem skavtskem duhu se je naše praznovanje nadaljevalo v prostorih Sprejemnemnega centra rezervata doline Glinščice. V tem prostoru, ki predstavlja naravo in dolino Glinščice, na katere smo skavtinje in skavti tesno povezani, doživeli "taborni ogenj", ki so ga v glavnem oblikovale odrasle skavtinje. Med temi sta se angažirali predvsem Vera Tuta in Ivica Švab, ki je imela tudi govor v katerem je povedala razvoj slovenskih tržaških skavtinj.

Med prepevanjem in škeči, predvajanjem fotografij in posnetkov, ki jih je uredil in pripravil Jordan Piščanc, je hitro stekel čas. Prijetno, praznično in istočasno sproščeno vzdušje, se je zaključilo z rezom torte, ki smo prepustili seveda slavnostni gostji g. Ljubi Smotlak. Utrujena a izredno zadovoljna nas je tisti večer pozdravila, v poklon pa smo ji dali še spominsko značko, ki so nato dobili vsi navzoči. Naj omenim, da po zamisli in skici pokrajinskih načelnikov, je značko digitalno izoblikovala Petra Debelis. Večer smo zaključili ob prigrizku, za katerega je poskrbela trgovina Eurospin s Fernetičev.

Dragi bratje in sestre!

Lepo, praznično in doživeto je bilo tisti dan, upam da bo ta praznik ostal v trajnem in nepozabnem spominu, na lepe trenutke, vendar naj nam bo tudi v spodbudo, da s skupnimi močmi mladih in starejših se lahko še marsikaj naredi. Bodimo vedno povezani vsi skupaj od najmanjšega do najstarejšega, od severa do juga in vzhoda do zahoda, od Brega do Krasa, od Trsta do Gorice vedno v skavtskem duhu z geslom "Kar najboljše vedno pripravljeni - služiti!"

BODITE PRIPRAVLJENI!

JESENSKI DOZ

 Vestna vidra

V NEDELJO, 27. OKTOBRA 2019, JE V PROSTORIH ŽUPNIŠČA PRI SV. IVANU V TRSTU POTEKAL REDNI JESENSKI OBČNI ZBOR.

V jutranjem delu so udeleženci občnega zbora izglasovali Koledar dejavnosti na deželni ravni, rebalans proračuna za leto 2019, proračun za leto 2020 ter vzgojni načrt organizacije za prihodnje triletnje. Ob koncu je bil predstavljen še priročnik za mentorje, ki bo pomagal voditeljem pri spremljanju pripravnikov na njegovi poti formacije.

Skavtski voditelji, pripravniki in pomočniki so v jutranjem času sodelovali pri sv. maši, ki jo je daroval Tomaž Kunaver, kosilo pa so pojedli pri šolskih sestrah pri sv. Ivanu. Po kosilu je bila na vrsti še delavnica »Gradimo mostove: skavtizem-Cerkev-istospolnost«, ki jo je vodil cerkveni asistent AGESCI don Sergio Frausin. Udeleženci delavnice so se najprej razdelili na 4 skupine, vsaki skupini pa je bil dodeljen en primer, ki so ga obravnavali, ob tem pa še narisali sliko tega, kako vidijo odnos med temi pojmi. Žal je ob koncu zmanjkalo časa, da bi se voditelji globlje soočali s tematiko tega odnosa.

Ob koncu dneva je bil na vrsti še slovesen trenutek podpisa zaveze, ki so ga tokrat

podpisali 4 pripravniki in s tem zaključili svojo pot formacije: Lucija Tavčar, Neža Petaros, Petra Debelis in Kevin Bržan.

DA VSI TI MLADI FANTJE NA VOJSKO POJDEJO

 Zgovernina vidra

ADVENTNI VIKEND SKUPNOSTI VODITELJEV TRST - BREZ LUČK IN STOJNIC

VSE SE JE ZAČELO NEKEGA AVGVSTOVskega SONčNEGA DNE, KO SEM SE KOT „REPREZENTANTKA“ UDELEŽILA NEKE SVEčANOSTI V MAčKOLJAH. Takrat je Prizadevna želva pristopila k meni in me vprašala, ali poznam kakšno dobro dušico, ki bi prišla za en vikend kuhat družinam z otroki na Vojsko. „To je taka mala vasica na hribu nad Idrijo ...“ Saj to sem vedela: konec avgusta, ko ob morju kraljujejo toplota, vlaga in komarji, zbežati na 1077 m nadmorske višine in 10 °C manj vročine. Čudovito! Za skavta, ki je vedno pripravljen, je to super način preživljanja zadnjih dni dolgo pričakovanega dopusta.

Takrat si pa nisem mislila, da bo ta moj „Vedno pripravljen“ vplival na celo skupnost voditeljev.

Ko smo oktobra načrtovali novembrski SkV-ikend, smo si zaželeli, da bi šli na sneg. Predlogi so bili raznovrstni, vsi so predvidevali 3–4 ure vožnje od Trsta. A takrat sem se slučajno spomnila tistega urejenega in toplega župnišča na Vojskem in prebrisanega duhovnika Marka. Ideja je bila vsem všeč, ostajala je še prošnja Bogu, da bi bilo župnišče prosto in da bi snežilo samo na soboto.

Dom je bil res prost. V bistvu smo bili prvi gostje v „zimski sezoni“, zato je bila bajta še nekako neogreta, a nič zato: bansi, petje in igre so ob plinski peči kmalu segreli prostore in naša srca. Iz tako prijetnega vzdušja je bilo lažje preiti na iskren pogovor o težavah in problemih varovancev in posameznih vej. Enotno osebno napredovanje je glavni namen skupnosti voditeljev, o tem se je zelo težko pogovarjati in zato to problematiko morda preveč zanemarjamo, kar je seveda zgrešeno. Pereči pogovori o težavah zahtevajo veliko časa, ki ga je seveda zmanjkalo, saj smo morali izkoristiti tisti dve uri, ko je bil duhovnik Marko med nami. Začeli smo s citatom Woodyja Allena „Nimam nič proti Bogu, le z njegovim fan clubom se ne strinjam“, v katerem se vsakdo izmed nas vsaj malo poistoveti. Vsakega od nas nekaj moti v Cerkvi in o tem je dobro pogovoriti se s predstavnikom le-te, ki je pripravljen poslušati in na morda nekoliko izzivalna vprašanja odgovarjati s srcem in poglobljenim teološkim znanjem.

Ker se od skavta spodobi, da spozna okolico, v kateri tabori, smo se odpravili tudi na krajši sprehod do grape, kjer so na skrivaj postavili tiskarno ilegalnega Partizanskega dnevnika, ter do pokopališča padlih, obdanega z nizkim obzidjem, kjer so postavljeni grobovi v obliki patrone.

Vaška cerkvena pa je na prvo adventno nedeljo ogrela še telesa in duše vaščanov in seveda tudi nas – gostov, ki smo z radovednostjo opazovali otroke in odrasle, ko so k oltarju prinesli blagoslovit adventne venčke. Ob izstopu iz cerkve pa so nas presenetile še prve snežinke v letošnji zimi. Res smo bili hvaležni Bogu za vse lepe trenutke in uslišane prošnje!

PRENOČEVANJE SKVO_GO

 Sočutna puma

1 4. DECEMBRA SMO SE GORIŠKI VODITELJI ZBRALI NA SV. GORI IN TAKO ZAČELI

PRENOČEVANJE SK.VO.-JA. Pogovarjali smo se o zaupanju tako do otrok kot tudi do sovoditeljev. Zdi se nam, da je zaupanje temelj vsakega odnosa, včasih pa pozabimo, da je potrebno za to vložiti tudi nekaj truda. Razpravljali smo še o bratskem popravljanju in naših pričakovanjih od skupnosti voditeljev.

Večer smo nadaljevali z božično večerjo, ki smo si jo pripravili s skupnimi močmi, in z raznimi družabnimi igrami. Nato smo se odpravili na zelo kratek nočni pohod in si zaželeli lahko noč med zvezdnimi utrinki. Prenočevanje smo drugo jutro zaključili z motivacijskimi mislimi, ki so nam bila v oporo za naprej, in z udeležbo na regijskem sprejemu Luči miru iz Betlehema v Novi Gorici.

IZMENJAVA BETLEHEMSKE LUČI V KOPRU V OKVIRU ODRASLIH SKAVTOV ALPE ADRIA

 Rožmarin

V SOBOTO, 21. DECEMBRA 2019, SO SE OB IZMENJAVI LUČI MIRU IZ BETLEHEMA, KI JE LETOS POTEKALA POD GESLOM „NE BOJ SE GORETI“, SREČALI ODRASLI SKAVTI IZ SLOVENIJE, AVSTRIJE IN ITALIJE, MED NJIMI SO BILI PRISOTNI TUDI ODRASLI SKAVTI SZSO.

Tovrstno srečanje poteka vsako leto v drugi državi, tako je bila letos organizacija poverjena slovenskim skavtom (ZBOKSS), za pripravo pa je poskrbela bratovščina iz Škofij. Na hodniku koprskega frančiškanskega samostana sv. Ane se je kljub deževnemu vremenu zbralo nad 200 udeležencev, ki so jih

s pozdravom sprejeli gostitelji, načelnik ZBOKSS-a in predstavnik bratovščine iz Škofij, dobrodošlico pa je izrekla tudi podžupanja Mestne občine Koper Olga Franca. Nato so se skavti po skupinah napotili v cerkev Marijinega vnebovzetja, kjer je sv.mašo daroval koprski škof Jurij Bizjak, predstavniki vseh skupin pa so verski obred obogatili z branjem beril, prošenj in skavtskim petjem ob spremljavi kitar. V zaključnem delu sv. maše je sledila še izmenjava plamena Betlehemske luči, nakar so se udeleženci porazdelili po skupinah ter se podali na veliko igro lov na zaklad po koprskih ulicah, ki so jo organizatorji skrbno pripravili in vodili. Zaklad je predstavljal posamezne dele posebne lanterne, ki so jo po igri sestavili, in bo ostala v samostanu v spomin na to srečanje. Po skupnem kosilu smo se zbrali na samostanskem dvorišču in si v zaključnem krogu ob plamenu betlehemske luči zaželeli blagoslovljene božične praznike. Nekatere skupine so se nato podale še na vodeni ogled mestnih zanimivosti, za katerega je poskrbel duhovnik Luka Tul.

Udeležba tako množične skupine skavtov je navdušila vse prisotne, ki so z zadovoljstvom izrazili svojo hvaležnost slovenskim skavtom, predvsem bratovščini iz Škofij, ki je brezhibno izpeljala potek srečanja.

SPREJEM LUČI V TRSTU

 Delavni lev

V SOBOTO, 21. 12. 2019, SMO IMELI V CERKVI SV. MARIJE VELIKE TRADICIONALNI SPREJEM LUČI MIRU IZ BETLEHEMA. V cerkvi smo se zbrali tržaški skavti. Nadrejeni so uprizorili krajši prizor. Poudarek je bil na luči oz. svetlobi, tako da smo obred začeli v temi. Po dejanskem prihodu lučke do oltarja so prižgali luči v cerkvi. Luč je prišla mimo Dunaja, kjer se je svečanosti teden prej udeležil tudi pripadnik našega klana. Po obredu je sledilo predbožično druženje, dan kasneje, na zadnjo adventno nedeljo, smo lučko miru porazdelili po raznih župnijah.

PRVA TRŽAŠKA SKAVTINJA

Objavljamo misli prve tržaške skavtinje Akele - Ljube Smolak - na praznovanju 60-letnice STS

DRAGI PRISOTNI BRATJE SKAVTI IN SESTRE SKAVTINJE, VOLČIČI IN VOLKULJICE (PREJ VEVERIČKE), IZVIDNIKI IN VODNICE, ROVERJI IN POPOTNICE PA ŠE STAREJŠE SKAVTINJE, NAČELNIKI IN NAČELNICE, DUHOVNI VODJA, PA VSI PRIJATELJI - POZDRAVLJENI!

Slišijo se glasovi, da nas ni več veliko, da nas je vedno manj. Nekoliko že drži, a ne povsem.

Le pogledjmo okoli sebe. Veliko se nas je zbralo danes tu. Lepo mi je pri srcu, da vas vidim urejene in spodobnega obnašanja. Se morda kdo izmed vas sprašuje, kdo sem, ki vam govorim - skavtinja sem, skavtinja že 60 let, z vami in med vami. Mnogo je spominov na začetne čase ženskega skavtskega gibanja pri nas. Naj jih nekaj natrosim.

Zgodilo se je leta 1959. Bil je lep pomladni dan. Tu, v tej cerkvi - tamle med obema vrstama klopi - se nas je zbrala skupina že odraslih deklet (Vera Lozej, Meri Živc, Natuška Sirk, Ernesta Tul, neka Adela doma iz Sv. Križa, jaz Ljuba Smotlak, pa še katera). Glasno in prepričano smo druga za drugo izpovedale obljubo: služiti Bogu, Cerkvi in Domovini. Rodila se je tako ženska veja slovenske skavtske organizacije na Tržaškem.

Zakaj ravno v Boljuncu? Zato ker je tu takratni župnik, g. Lojze Zupančič, vodil

številno skupino skavtov, malodane vseh fantičev v svoji župniji in bil duhovni vodja celi tedanji skavtski družini pri nas.

Vera Lozej je do tistega slovesnega dne že celo šolsko leto 1958-1959 zbirala na pripravljanih sestankih skupino mestnih slovenskih dijakinj, ki so obiskovale nižjo gimnazijo na ul. delle Scuole nuove pri Sv. Jakobu. Sestajale so se v Trstu, v središču mesta, v območju cerkve Sv. Antona Novega, v drugem nastropju ob zvoniku. In tiste deklice - nove skavtinje v našem zamejskem svetu - so podale obljube spomladi 1959 prav tu v Boljuncu - onkraj ceste, na območju sedanjega mladinskega doma. Tam je stala lesena baraka, tedanji sedež krajevnih skavtov. Tam, na prostem, pred barako so mlade Tržačanke slovesno pri svoji časti obljubile svoji vrhovni voditeljici Veri Lozej in vsem prisotnim članom organizacije, sorodnikom in prijateljem, da bodo služile Bogu in DOMOVINI, da bodo spolnjevale skavtske zakone in pomagale bližnjemu v vsaki potrebi. Isto vsebino obljube, četudi izrazno kaj drugače, bomo zdaj izrekli slovesno z novinci tudi vsi prisotni člani naše velike skavtske družine.

Vam, mladim prisotnim, kličem: živite pošteno in ostanite zvesti izrečenim obljubam! Tako boste osrečevali sebe, svoje starše in vse, ki vas imamo radi. Ne vdajajte se skušnjavam neizpolnjevanja obljub, da vas ne

zapeljejo slabi zgledi na stranpotje. Rastite v zvestobi ljubečim staršem, požrtvovalnim vzgojiteljem in verskim naukom. Ne opuščajte verskih dolžnosti: redno hodite v cerkev in ostanite v molitvi povezani z Bogom. Radi imejte prosto narado, lepo božje stvarstvo. Noben telefonček ali drugačen sodobni aparatič z neštetiimi zapeljivimi vabami naj vas ne osvoji in ne zapelje v koticke zlagane sreče v samoti. Le v veseli in sebi ustrezni dobri družbi stopajte pogumno skozi življenje.

Pa še nekaj vam polagam na srce: ostanite zvesti slovenski besedi, radi prepevajte slovenske pesmi, obiskujte slovenske kulturne prireditve. Z ljubeznijo jemljite v vroke, listajte in berite slovenske knjige. Varujte se slabih skušnjav potujševanja, a spoštujte vsakega človeka ob srečanju na poti življenja.

Ob zaključku tega razmišljanja, dovolite mi to: hvala vam, da ste me potrpežljivo poslušali, čestitam vam k lepemu praznovanju in vam kličem

**Bodite pripravljeni,
vedno pripravljeni!**

GOVOR TISE

NA PRAZNOVANJU 60-LETNICE STS

DRAGE SESTRE SKAVTINJE, BRATJE SKAVTI IN VSI PRISOTNI PRIJATELJI.

Odrasle in starejše skavtinje smo zelo zadovoljne, da smo se zbrali danes na tem praznovanju.

Lepo je, da se je vodstvo tržaških skavtinj in skavtov spomnilo na 60-letnico ustanovitve tržaških skavtinj.

Prav je poznati svojo preteklost in se je spominjati. Vedeti, kdaj in kako se je nekaj začelo. Tudi biti hvaležni tistim, ki so se zagnali v to dogodivščino, vlagali svoje navdušenje, znanje in svoja prizadevanja za nastanek in rast skavtizma v naših krajih.

Naj tu vsaj omenim za tržaški ženski skavtizem, pa tudi za naš skavtizem sploh, dve zelo zaslužni osebi, in sicer duhovnika Jožeta Prešerna in Vero Lozej, kateri je Ljuba Smotlak stala ob boku. Oba sta že pokojna, se ju pa starejše skavtinje vedno spominjamo s hvaležnostjo. In prav je, da ju tudi mlajši poznate.

Če je skavtizem - skavtstvo dober za fante, je morda še boljši za dekleta. Tako v preteklosti kot žal še vedno tudi v sedanjosti. Saj še vedno obstajajo problemi v zvezi s položajem ženske tudi v naši zahodni kulturi.

Zato predstavlja ustanovitev ženske skavtske

organizacije pozitivno dejanje v smeri večjega ozaveščanja in osamosvajanja (emancipacije) deklet.

Upam si trditi, da je za deklice-dekleta morda še bolj potrebno kot za dečke-fante odraščati v okolju, ki jih spodbuja k samostojnosti in veri v svoje sposobnosti, ki krepi zaupanje vase in samozavest in ki jim ne postavlja mej zaradi njihovega spola.

Ko smo morale male skavtinje same na svojih ženskih taborih skrbeti za vse in se oprijeti vsakega dela, tudi težkega, je bila to odlična šola za prevzemanje odgovornosti, od manjših do večjih. Tam ni bilo nobenih predefiniranih vlog: to je moško delo, to je žensko. Opravljati je bilo treba vse: od priprave taborne opreme doma do priprave in izvajanja programa, od iskanja prostora za tabor do prenašanja opreme in postavitve tabora (to sicer z letom 1968, ko smo bile prve skavtinje stare okrog 20 let). Ob opravljanju del je bilo tudi treba voditi tabor in se tudi temu ni bilo mogoče na noben način izogniti. Tako kot med letom voditi sestanke in vse dejavnosti.

Ko smo bile nekoliko starejše, smo začele prevzemati vodenje organizacije, sta nam pa Vera in Ljuba stali vedno ob strani in nas podpirali.

Zadovoljne smo bile s svojim delovanjem in tudi ponosne, saj smo bile mnjenja, da gre v globino in je kakovostno.

Ko smo se leta 1976 združili Tržačani in Goričani, fantje in dekleta, v enotno SZSO, smo združili tudi svoje izkušnje in sposobnosti. Pri tem smo skavtinje dale svoj pomemben doprinos.

Zgodba se je seveda nadaljevala do današnjih dni. In se nadaljuje. Prepričana sem, da ste današnje skavtinje prav tako fajn punce kot smo bile me. Delavne in zavzete. Skavtinje so pač take bile, so in bodo ...tudi skavti niso slabi.

Odraslim in starejšim skavtinjam je skavtizem še vedno pri srcu. Sicer skavtinja-skavt ostaneš za vedno, pravimo.

Seveda imamo lepe spomine na razna doživetja na sestankih, izletih, taborih, v gorah. A doživetja sama na sebi ne bi bila dovolj, da se raznežimo, ko se srečamo. Spomini so lepi, ker nam je takrat bilo lepo

zaradi vzdušja, ki je vladalo med nami, zaradi prijaznosti med nami, zaradi lepih odnosov. Lahko bi rekla: ker smo se v tisti skavtski družbi imele rade in se zato počutile dobro. Zato se še danes srečujemo rade in se veselimo spominov.

Sama se spominjam nekaterih svojih prvih taborov kot voditeljica, na katerih sem globoko občutila vez, ki se je spletla med vsemi udeleženkami, in ki mi je dala zaslutiti, kako lepo je biti skupaj, če se člani neke skupnosti imajo radi. In tudi, da je mogoče ustvariti tako skupnost in da tako bi moralo biti vedno.

Naj zaključim prav s tem voščilom organizaciji in vsakemu izmed nas.

Da bi lepo napredovali v medsebojnem razumevanju in odgovornosti drug do drugega, saj tudi tako delamo svet boljši, kar je naloga vsake skavtinje in skavta. Seveda vse skupaj, če mogoče, v veselem razpoloženju.

CFT: VALVASONE

Odgovorni delfin

**Izkušnjo sevada svetujem
vsem ostalim pripravnikom,
ki jo niso še opravili.**

PREJEL SEM ODHOD OB KONCU
SEPTEMBRA IN VSTOPIL V SK.VO. NA
ZAČETKU OKTOBRA. Pripravniku je potrebno
opraviti pot formacije treh tabornih šol, da bi
prejel imenovanje. Takoj se mi je pojavila
možnost vpisa na prvo taborno šolo CFT
(Campo Formazione Tirocinanti), ki jo
organizira AGESCI, in to ponudbo sem sprejel
z veseljem. Na taborni šoli je bilo približno 30
udeležencev in še organizacijski štab in
kuharji. Večinoma so bili člani skavtske
organizacije AGESCI iz cele dežele FJK ter še
nekateri izven nje, iz naše organizacije (SZSO)
pa sva šla dva.

V četrtek pozno zvečer smo imeli zbirališče
na železniški postaji Casarsa della Delizia in
smo imeli kot prvo nalogo, da se razdelimo v
manjše skupine po 5/6 ljudi in da se
odpravimo na pot do mesteca Valvasone.
Med potjo, ki je trajala približno eno uro, smo
imeli možnost, da se malo bolje spoznamo
med nami. Ko smo prispeli v Valvasone, se je
CFT uradno začel. Čakali so nas precej
intenzivni dnevi in imeli smo program
razporejen čez cel dan. Veselja in zabave pa
vsekakor ni manjkalo. Vodstvo taborne šole je
poskrbelo za prav posebno atmosfero, ki nas
je spremljala čez cel njen potek. Soočali smo
se z različnimi tematikami, ki so nam bile
predstavljene na različne načine. Začelo se je
tako, da je bila vsaka tematika predstavljena
preko igre, nato pa smo sedli v krog in o tem

še diskutirali na dolgo in široko. V glavnem
smo obravnavali versko, skavtsko in
družbeno-politično izbiro, nato smo se
posvetili tematiki, kaj dejansko pomeni biti
voditelj. Imeli smo tudi bedenje po manjših
skupinah, na katerem smo morali razmišljati o
naših sanjah ob branju nekaterih odlomkov, ki
spodbujajo razmišljanje. Obrazložili so nam
na podroben način, kako je sestavljena
organizacija in organigram AGESCI, ter še
pot, ki jo moramo mi pripravniki opraviti, da
postanemo voditelji z imenovanjem. Veliko
stvari je naši organizaciji in AGESCI-ju
skupnih, pri nekaterih pa sem opazil vidne
razlike. Na taborni šoli smo bili udeleženci
vseh starosti in zanimive so mi bile tudi
njihove pripovedi o opravljeni skavtski poti, ki
so bile precej raznolike med seboj. Med
prostim časom smo se med nami pogovarjali
in delali razne banse, pripravniki iz sorodne
organizacije so namreč zelo navdušeni nad
njimi. V nedeljo popoldne se je CFT zaključil,
pred tem smo naredili skupno pospravo, tako
da bi tudi vodstvo taborne šole vedelo, katere
tematike je potrebno, da bolj ali manj
poudarijo, ko priredijo naslednji CFT.

Občutek imam, da me je ta izkušnja precej
obogatila in sem razumel nekaj stvari o
skavtih, ki so mi bile prej manj jasne. Še
dodatno me je spodbudila, da nadaljujem
svojo pot pripravnika do imenovanja in
vodenja v veji. Srečo sem imel, da sem bil del
te lepe skupine in da smo se vsi zabavali.

VODITELJSKO IMENOVANJE

 Energični galeb

N EKDO TE IMENUJE ZA VODITELJA. Kako smešno! Kot si skavt, ali pa nisi skavt, ne glede na ruto okoli vratu, tako si voditelj, ali to nisi. Ne glede na to, če nosiš tisto modro piščalko na kroju ali ne. Pa vendar ... Prejeti imenovanje je odločitev, ena tistih, o kateri pri skavtih toliko govorimo: odločitev, da bom ulovil plen z Bagheero in ga potem res ulovim!; odločitev da bom naredila specializacijo, da želim prejeti odhod, da bom torej služila, lahko izven organizacije, v njej ...

Prejeti imenovanje je obred, eden mnogih pri skavtih. Eden mnogih, a zato (kot ostali) nenaključen, saj nam kot vsi rituali pomaga rasti in dogodke življenja doživljati simbolično in poglobljeno.

Spadam v tisto generacijo voditeljev, ki smo vodili odkar smo prišli v klan. Rečem vodili in ne služili, saj nismo bili v službi nekega vodstva veje. Bili smo avtonomni voditelji, bili smo na sestankih Sk.Vo.-ja, soodločali smo. Začetka svojega obdobja voditeljskega pripravištvja torej ob odhodu nisem globlje doživela, dokler nisem prišla na taborno šolo SZSO, ki sta jo leta 2011 vodila Mauro in David. Bila je to taborna šola, ki me je stresla. Mene in z mano še nekaj "sopripravnih", in to do te mere, da so te teme predstavljale glaven vir naših debat ob druženjih. Kopica nerešenih vprašanj iz let klanovstva se je sprožila kot val in res sem se spraševala, če bi kdaj podpisala tisto voditeljsko Zavezo. A nekaj me je gnalo dalje na svoji skavtski poti, čeprav sem bila na poti s prekerno opremo, malo je puščalo, malo je žulilo. Nisem in nisem prišla do naslednjih tabornih šol, ki bi jih morala opraviti, da bi postala polnopravna voditeljica.

Pa vendar je življenje čudno, in če se zdaj ozrem po prehojeni poti, se res zdi, da je imel Nekdo zame drugačen načrt. Ravno ko je zgledalo, da bo moje skavtske poti boleče konec, se je pravzaprav pričel nov začetek. Začutila sem potrebo po preizkušnji in takrat me je starejša sestra prijela za roko in me spravila na taborno šolo "tirocinanti". Samo kdor je šel skozi tako izkušnjo ve, kako te lahko tri dnevi globoko zaznamujejo. Našla sem pogum in vstopila v drugo skupnost voditeljev s prvotnim ciljem, da zaključim svojo formacijo kot voditeljica in ob tem služim kot urednica Jambora. Korak za korakom sem se v novi skupnosti in s svojim mentorjem spet podajala v igro in se vpisala še na metodološko taborno šolo AGESCI za vejo roverjev in popotnic. Bilo je to šest dni poti, ko se je splela nova skupnost, ko sem občudovala svoje voditelje taborne šole – prave pričevalce – in si želela, da bi bila nekoč podobna njim.

Oborožena s sestavinami, saj občeveljavni recepti v voditeljstvu (morda povsod?) ne obstajajo, sem se vrnila k svojim noviciatovcem, popotnicam in roverjem, in z veseljem že spet ugotovila, kako genialna sredstva nam nudi naša metoda, kako enostavna je, po drugi strani pa od tebe kot voditelja zahteva, da se stalno sprašuješ, iščeš

in najdeš. Večkrat tudi padeš, a res moraš paziti, da ne greš preveč mimo, saj je cena napake najvišja, ko nespoštljivo pohodiš "sveto zemljo" – raniš (in kako globoko lahko raniš) mladostnika, ki ti je bil zaupan. (Na zvezku taborne šole sledeči citat opozarja: "I bambini, i ragazzi e i giovani hanno il diritto di essere educati da adulti che abbiano compiuto scelte solide ed acquisito adeguate competenze", Regolamento Agesci art. 41 – Finalità della Formazione Capi). Ob vsem tem pa svoje voditeljske formacije še nisem uradno zaključila (se sploh kdaj zaključí?): manjkal mi je še osebni vzgojni načrt.

Recimo, da je to kot če bi odprli aplikacijo Google maps in videli našo modro pikico z vrha: kje sem, v katero smer se premikam? Sem bližje glavnemu trgu, ali se zgubljam po brezpotjih? Včasih videti, kje si, boli. Verjetno boli manj, če to delaš od krdela naprej (manjka mi še en plen) in to utrdiš v klanu (točka na poti (fenomenalno metodološko sredstvo – ravno preverjeno)). No, poletni dopust je bil pravi trenutek za poglobitev vase in občutek, ki ga imaš, ko ta načrt vzameš v roke pol leta kasneje in vidiš, da si se s tiste

točke pomaknil naprej, proti tvojemu cilju, je neprecenljiv.

In končno je prišel dan podpisa. Podpisa tiste Zaveze, ki sem se je tako bala. Ja, bala, morda sem se bala odgovornosti, morda tega, da bi svoje življenje v dobi fluidnosti, ko vse trdno plaši, "zavezala" nečemu, kar ne vem, če bom res zmožna spoštovati. No, na dan podpisa se je nisem več bala. Morda zato sem za to dejanje porabila toliko "časa", a skavti vemo, da je na cilju, ko se odpre razgled, trud poplačan. Malo strahu še ostaja. Morda bi morala reči spoštovanja. A tudi pri Zavezi je tako kot na poti ...

**Zaupati moraš sam sebi,
da ne boš krenil na stranpota,
da se boš v dvomu odločil
dobro, in da se boš ob padcu
pobral, in gradil naprej, na že
opravljenih izbirah.**

Z RUTO
OKOLI SRCA

POGLED V SVET MEDICINSKE SESTRE

 Zgovorna vidra

VSAKIČ, KO GREM NA GABRIELIN DOM, ME KDO SPREJME S TOPLIM OBJEMOM, SLADKIM ČAJEM IN DOMAČIMI PIŠKOTI. Po navadi so to njeni otroci, tokrat pa je bila sama Gabriela, skrbna mati, ljubezniva žena in prisrčna medicinska sestra. Sedimo na kavču v dnevni sobi, na tleh tanka žimnica, blazine in odeje. Vas zanima, zakaj? Preberite intervju in boste izvedeli!

Kako bi se predstavila našim bralcem?

Sem Gabriela, sem Avstrijka. Ne bom rekla, da sem koroška Slovenka, ne vem, zakaj. Nisem nikoli čutila tega. To sem razumela, ko sem srečala prijateljice, ki so bile Slovenke in so tisto slovensko besedo in jezik postavljale za vrednoto.

Živim 30 let v Trstu, imam tri otroke. Ko se je mož Marko upokojil, sem jaz šla v službo. In še vedno delam ☺. Moj poklic je medicinska sestra, rada ga izvajam. V zadnjih letih pa sem opazila, ne vem če zaradi svojih let ali zaradi organizacijskega razvoja, da moj odnos do poklica ni več isti, kot sem ga imela na začetku.

Imam še žive starše, za kar sem zelo srečna.

Žal mi je, da jih ne vidim bolj pogostoma. Ampak vsak dan mislim nanje. ☺

Ljubezen te je privlekla v Trst. Kako so te sprejeli tukajšnji ljudje?

Ko sem prišla v Trst, sem prišla v nov kraj. Na Koroškem so se vsi bali, saj sem bila kot otrok bolj tiha, zaprta, resna. Imela sem veliko srečo, da sem prišla v tako dobre roke in sem se lahko naprej razvijala. Hvaležna sem tem ljudem, ker so me tako lepo sprejeli. Radi so me imeli in jaz njih tudi. Prijatelji od moža so postali tudi moji prijatelji. Ko sem prišla sem, nisem imela nobenega cilja, ampak počasi se je vse uredilo. In tako je šlo naprej.

Mož Slovenec v Italiji, ti Avstrijka, družino sta si pa ustvarila v Trstu. Kako je to vplivalo na vajine otroke?

Na začetku, ko še nisem bila tako samostojna, sem bila v glavnem doma, kar je bilo zame normalno. Slovenščina je bila seveda prisotna v hiši, kljub temu sem jaz govorila nemško z otroki. Zelo sem cenila to, da smo dali jezikovni dar otrokom. Pred drugimi se nisem sramovala govoriti nemško. Hotela sem pokazati, da je zame to velika vrednost in vedela sem, da mi drugi ne bodo zamerili.

Zanimivo: Slovenci imamo namreč to navado, da se pred Italijani ne pogovarjamo

v slovenščini iz olike, ker ne razumejo jezika. Kaj pa kultura? Se pozna multikulturalnost pri vas doma?

Odkritosrčno: v svojem otroštvu nisem bila tako vzgojena v tej kulturi. Mi smo živeli, da bi preživeli. Kultura ni bila tako negovana. Tata in mama nista imela toliko časa za to. In jaz sem to vzela za svoje. Na začetku sem hotela prenesti nekaj svoje vzgoje, ampak to je bilo preveč komplicirano, zato sem se raje prilagodila. Kulturo kot vrednoto sem opazila šele pri otrocih: odkrila sem veliko novih stvari, za katere pri meni ni bilo podlage. Videla sem, kako oni cenijo različne kulture, kraje, nimajo predsodkov, ne kritizirajo, vidijo lepoto v vsakem narodu. Občutila sem, kako so oni bogati, saj so zrasi v tem. Na svoj način so razvili in združili več kultur in to je določen dar. Tudi jaz sem tako začela drugače gledati na stvari in to tudi ceniti. Naučila sem se, kako je pomembno, da izvajajo kulturne navade. Jaz sem bila bolj šibka na tem področju, saj mi tega nismo imeli: nam so dali možnost izbire, a mlad človek izbere vedno najlažje ☺. Pri možu vidim, da ima močnejše korenine v slovenski kulturi. In to je prenesel na otroke. Imajo ta impulz dolžnosti do družbe „naredi vseeno“, tudi če ni lahko.

Preidimo na tvoj poklic. Kako si se odločila za študij zdravstvene nege?

Moja sestra je tudi medicinska sestra. Najprej sem hotela študirati medicino, študirala sem jo dve leti, potem sem pa opustila, ker se mi je zdelo, da sem imela prevelike težave, premalo samozavesti in zaupanja vase. Pustila sem, ker bi to trajalo predolgo. Takrat sem Marka že poznala: nisem se hotela igrati s človekom in zavlačevati študija v nedogled. In potem se je zgodilo: neka študentka se je odrekla mestu (število mest za študij zdravstvene nege je bilo omejeno), to sem slučajno slišala, nato sem takoj vprašala za možnost vpisa. In so me vzeli. Potem sem to doštudirala, za kar sem bila zelo zadovoljna. Eno leto sem delala in se nato poročila.

15 let skrbna mati, v srcu pa je kipela želja, da bi pomagala bolnikom...

Ko je šel Marko v penzijo in so otroci zrasi, sem si mislila: „Kako lepo bi bilo, če bi lahko spet delala.“ In potem sem govorila z možem,

ki me je pri tem podpiral. Ni mi rekel: „Ma kaj boš ti šla delat...“. To mi je dalo veliko voljo in moč. Začetek je bil težak, prava muka. Prestrašena sem bila, jezika nisem obvladala. Ubogi moji kolegi Italijani! Opazili so, da sem imela težave, a so mi vseeno pomagali. Zelo sem hvaležna tem ljudem, ki so me sprejeli z odprtimi rokami in mi pomagali. Če te vsi sprejmejo tako pozitivno, pomeni, da je tako prav. Tri leta sem obiskovala tečaj italijanščine: tudi tam so mi profesorji pomagali, zelo so me spodbujali in dajali poguma, kot otroku. Če imajo drugi potrpljenje s teboj, ga moraš tudi ti imeti do samega sebe.

Potem sem menjala oddelke, vsem nam je bilo žal. Lepo je zamenjati službo, ampak sedaj tega ne bi več želela. Dopolnila bom 60 let, zato sem postala bolj zahtevna in sem postavila delovne pogoje. Nimam več nočnih izmen, redko dežurstva čez vikend. Do sedaj so mi kolegi pomagali: dokler imam te pogoje, jih nočem razočarati.

Kaj naj ti še rečem: zdaj čakam penzijo! ☺

Dobro znana resnica: delo medicinske sestre je težko. Se ti je kdaj zgodilo, da si se kesala svoje izbire?

Odkritosrčno povem: nikoli! Imela sem težke trenutke, a tudi močno voljo: vedela sem, da mi bo to uspelo le, če se potrudim. Res je, da sem imela le službo v glavi: ko sem prišla domov, nisem imela veliko drugega dela. Čeprav sem prihajala izčrpana, je bila v meni močna volja in nikoli nisem pomislila „ne, ne maram več“. Čudno. To je doživetje, ki te bogati in dovoli, da rasteš. Tisti koraki, ki so težji od drugih, dajejo pečat tvojemu življenju.

Žal mi je, ker sedaj ne delam več na oddelku, ampak na radiologiji. Zelo mi je težko, ker vidim samo bolezni, ne vidim pa okrevanja. Večkrat se mi dogaja, da ko grem iz službe, ne pozabim na paciente, ampak mislim nanje tudi ko grem spat. Na oddelku pa vidiš tudi to, da pacienti okrevajo in gredo srečni domov.

Kaj pa pacienti? Kakšen odnos imaš do njih?

Na začetku, ko mi je bilo težko v službi, so bili pacienti glavna pomoč. S svojim zadovoljstvom z mano so mi dajali moč in pogum, da grem naprej. Vedno sem skušala nanje gledati individualno. Nisem se jih naveličala: nekateri imajo res težek značaj.

Ampak vsak nosi svoj križ. Vsak je imel svoje življenje in svojo zgodbo. Skušala sem jih ne kritizirati ali obsojati, od njih sem se naučila potrpeti. Ljudje smo si različni, nekateri se pritožujejo, nekateri pa znajo potrpeti. Eni so hvaležni za vsako majhno pozornost, drugi ne, ker menijo, da je to naša dolžnost. Delati s pacienti je obogatitev.

Sedaj pa mi razkrij, zakaj žimnica in blazine na tleh v dnevni sobi.

Delo v radiologiji me ni več toliko dopolnjevalo, mi je pa omogočalo, da sem našla čas za nekaj drugega: shiatsu. Ne vem točno, kako sem prišla do tega. Od vedno me je pritegnila tradicionalna medicina, ampak nikoli si nisem mislila, da bom to delala. Povod je bila hči, ki mi je rekla: „Mama, to bi lahko bilo zate!“. In sem poskusila. Zadovoljna sem, ker to delam, vendar sem žalostna, ker to jemlje čas, ki bi ga morala posvetiti družini, jaz pa ga vlagam v univerzum. Družina mora malo potrpeti, ampak zdi se mi, da oni vidijo to kot nekaj pozitivnega. Nisem še slišala kakšne pritožbe, vedno so me le spodbujali.

Shiatsu je tradicionalna medicina, ki jo izvajaš s prstom in pritiskom. Študiram že tretje leto, letos imam končni izpit. Zaradi študija postajam živčna, ampak ne bom obupala. Moram priznati, da je naporno biti v službi in se dodatno še učiti.

Večina ljudi, s katerimi sem izvajala shiatsu, je bila zadovoljna. Nekateri ne najdejo tistega, kar pričakujejo. Ko prideš, si ne smeš ničesar pričakovati. Shiatsu ni kapsula, ki jo vzameš, vržeš dol z vodo in težava sama mine: je en proces. Ampak mi nimamo več toliko časa, da ga podarimo svojemu telesu, da samo začne z zdravljenjem. Imamo same izgovore, ki nas motijo in odbijajo, ter predsodke. Dandanes je najbolj dragocena stvar čas. Ko mi nekdo da svoj čas na razpolago in svoje telo, da lahko na njem delam, je to zame velik dar. Če kdo hoče izvedeti še kaj več, naj kar pride k meni. ☺

Še zadnje vprašanje za pozdrav: katere so značilnosti dobre medicinske sestre?

Najpomembnejša stvar: da imaš občutek, da si sposoben dajati. Potem tiste običajne lastnosti: odgovornost, altruizem, ipd.

Pomemben je „šentiment“: če ga imaš, ostalo gre. Poznam dobre medicinske sestre,

ki pa jim manjka čustveni odnos. Morda jih razumem, saj že veliko let delajo in jim ta odnos polagoma mine. Ampak če si prav izbral ta poklic, boš tudi odnose za vedno ohranil.

Potem je še, če rečem po naše, Helfer-syndrom. To ne pomeni, da se bom jaz razdajala, ker hočem narediti vse jaz. To pomeni imeti oči na pravem mestu, da vidiš, kje je potrebno in kje ne, kdo ima večjo potrebo in kdo manj.

Draga Gabriela, prijetno je bilo se pogovarjati s teboj in srečno pot do penzije!

RAZGLEDNA TOČKA

NA TABORU HUDEGA KLANA SMO VELIKO ČASA POSVETILI PRAVICAM IN LJUDEM V STISKI. Debate so bile izredno zanimive in vredne še dodatne poglobitve, zato smo se odločili, da bomo v teku tega skavtskega leta поблиže spoznali nekaj realnosti, ki so tudi v Trstu prisotne. Izbrali smo tri podteme, in sicer ilegalne migrante, brezdomce in prostitutke/žigoloje. V prvih mesecih smo se pozanimali za problematiko ilegalnih migrantov in prisluhnili njihovim zgodbam. Konec novembra smo na sedežu gostili Habibija, mladega afganistanskega priseljence, ki je v Trst prišel pred nekaj leti, po dolgi in hudi poti. Pripovedoval je o rojstnem kraju in težkih okoliščinah, v katerih je odrasčal. Potem ko je zaključil študij in si nabral dovolj veliko vsoto denarja, se je odločil, da bo zapustil Afganistan zaradi politične nestabilnosti in velike revščine. Alternativa bi verjetno bila prisilna pridružitve lokalnemu kriminalu ali kaki paravojaški skupini. Oče je njegov odhod blagoslovil,

mati je temu najprej zaradi močnih čustev nasprotovala, nato pa je v solzah pozdravila njegov odhod novemu, verjetno boljšemu življenju naproti. Pot iz Afganistana do Trsta, predvsem prekoračenje predela med Evropo in Azijo, je bila nevarna in je zahtevala duševno in telesno vzdržljivost. Opisal je brezbriznost in nasilje tihotapcev, ki so jih v primeru nevarnosti kar zapustili in jim grozili, tveganja med nezakonitimi prestopi državnih meja, kjer so oblasti ravnale z njimi slabše kot z mrčesom, in prevažanje v tovornjakih in avtobusih, stlačeni v pekočem motorju ali prikritih prtljažnikih. Med potjo je tudi stradal in se soočil s smrtjo novorojenke. Skupina je štela približno petdeset moških, žensk in otrok. V prvih dneh se tvori na poti več majhnih skupin, ki si bolj ali manj skušajo pomagati. Sam Habibi je spoznal par fantov in bil skupaj z njimi. Prvi del poti so opravili stlačeni v kombijih. Ko so se približali meji, so nadaljevali peš čez hrib z malenkostjo pitne vode in hrane. Marsikdo je vodo porabil prehitro, a so si v potrebi pomagali in ni nihče umrl od žeje. Dva fanta sta se že v tem prehodu izgubila. Po uspešnem prekoračenju meje so tihotapci večino stlačili v spodnji predel starega avtobusa, Habibija z drugim moškim in otrokom v motor. Tam notri je bilo peklenko vroče in ob vsakem ovinku je dotik vrelega motorja pomenil novo bolečino. Otoka sta z drugim moškim tako postavila, da sta ga obvarovala pred opeklinami. S pretvezo, da jih je ustavila policija, so

tihotapci pokradli migrantom ves denar in boljšo hrano. Marsikomu ni ostalo res ničesar, a so nadaljevali. Najhujše je postalo na meji med Turčijo in Bolgarijo, kjer je policijski nadzor večji. Med njimi je potovala tudi družina s štirimesečno deklico. Mati je kar naenkrat zajokala in se vrgla na tla z deklico v naročju. Priznala je, da je malki od strahu dala delček zdravila, ki naj bi jo uspaval in tako onemogočil tveganje, da bi jih zaradi otrokovega joka zasačili. Verjetno je bilo zdravilo tudi v tako majhni količini za deklico usodno in je umrla. Hvala Bogu je bil med njimi zdravnik, ki je deklici preveril srčni utrip. Bila je živa, a v življenjski nevarnosti. Do meje je manjkalo res malo, zato so vsi pohiteli, a jih je par metrov čez mejo ustavila cela vrsta policijskih patrulj. Po protestu večine migrantov so družino z malo deklico odpeljali. V prepričanju, da jo peljejo v bolnico, so ostali migranti stopili na avtobuse, ki so jih popeljali spet na turško stran. Komaj so opravili nekaj sto metrov peš, so na turški strani ob skali zagledali prebledelega očeta ob mami, ki je objokana držala pri srcu ubogo deklico, ki se je na tako krut način vrnila k Bogu. Po tako hudi poti je končno skupina prispela do Avstrije, v Celovec, a se je Habibi s fantoma odločil, da gre do Trsta. V Trst je prišel po več mesecih. Končno si je lahko oddahnil in se odpočil. Vendar tega ni storil. Takoj se je začel učiti italijanskega jezika in si poiskal službo, ker se je hotel čim prej vključiti v novo okolje in spoznati italijansko kulturo, ki ga obdaja.

Zelo rad nam je povedal svojo zgodbo in smo mu tudi mi zaradi tega zelo hvaležni. Tu v Trstu je spoznal tudi mlado italijansko dekle iz Repna, skavtinjo, s katero že par let ima ljubezensko razmerje in ki ga je pospremila na srečanje z nami. V Afganistanu ga čaka že ob rojstvu določena poroka, a to je druga zgodba.

Habibijeva pripovedovanja so me pretresla in mi ponudila vpogled v drugo realnost, ki je ne poznam.

Večkrat v svojem vsakdanu se zaustavljamo pri nepotrebnih problemih in ne pomislimo, kako smo srečni, da živimo v varnem okolju.

SREČANJE S PRIBEŽNIKI LJUBEZEN NIMA MEJA

 Sočutni volk

NA SEDEŽU HUDEGA KLANA SMO V ZAČETKU DECEMBRA, NA ENEM OD NAŠIH SESTANKOV, GOSTILI MLADOPOROČENCA IZ MAROKA, ACHRAFA IN IKRAM. Orisala sta nam svojo življensko zgodbo in razložila razloge za beg iz domovine.

Njuna ljubezenska zgodba je edinstvena, a obenem skupna marsikateremu mlademu paru islamskega sveta. Razlike med njima so bile velike, saj ona izhaja iz premožnejše in zelo verne družine, on pa je zrastel v revnejši in versko manj dejavni družini. Ko so dekletovi bratje izvedeli, da se njihova sestra druži s fantom, ki ne povsem deli vrednote njihove družine, so bili besni. Zabičali so ji, da se ne sme več družiti z njim, drugače bosta oba utrpela hude posledice. Mladi par grožnje ni upošteval, še naprej sta se družila. Zato so dekletovi bratje pretepli fanta do krvi in po njuni skrivni poroki po hudem kreganju porinili lastno sestro z balkona višjega nadstropja. Ona je hvala Bogu preživela in prestala 4 mesece v bolnici, kjer je sorodniki niso niti obiskali. Fant

je poskusil prijaviti na sodišču storjeno zlo, a so mu tam zagrozili, da ga bodo v tistem primeru zakrivali prisilne poroke in poslali v delovna taborišča. Mladoporočenca sta se zavedala, da njuna ljubezen v Maroku ni mogoča, zato sta se odločila, da pustita vse za sabo in zbežita nekam, kjer bosta varna. Druge maroške province niso bile pametna opcija, saj sta se bala, da ju bo njena družina zasačila in spet poskusila kaznovati, države ob Maroku so pa nevarne za priseljence. Achraf je med Ikraminim okrevanjem zbral čim več denarja za odhod in ko je napočil dan, ko je ona zapustila bolnico, sta se odpravila proti Gibraltarju. Tukaj jih je čakal čoln, ki jih je pripeljal do španske obale. Nato sta prevozila v tovornjaku celo Španijo, Francijo in končno dospela v Italijo. Najprej sta se nastanila v Veroni, a ne dolgo, saj sta bila večkrat žrtvi rasizma in zaničevanja. Obenem sta se počutila ogrožena zaradi številnih beguncev iz Maroka. Saj sta tudi sama rekla, da ima islam "dolge roke", to pomeni, da bi ju lahko nekdo izdal in razkril njuni družini, kje sta. Tako sta se odločila za Trst. Ob prihodu sta se spet soočala z rasizmom. Ko sta stopila do policistke/uradnice na tržaški kvesturi, je najprej izjavila "arabi di merda" in jima nato zabičala, naj se pobereta, saj nimata pravice nasloviti prošnje za azil. Achraf se je obrnil na odvetnika in komaj se je odvetnik prikazal na kvesturi, se je vse v par minutah rešilo. Niti tokrat nista prijavila rasizma, saj sta prepričana, da jima bi verjetno še škodilo. V Trstu sta že nekaj časa in se imata lepo. Spoznala sta nove osebe in imata že nekaj prijateljev. Vključila sta se dobro in trenutno čakata, da jima država odobri dovoljenje za stalno bivanje, ki bi končno nadomestilo začasnega. Oba še kar dobro govorita italijansko. Le tako lahko dobita delo in si v nekaj letih tudi kupita hišo ali stanovanje. Oba sta izrazila, da sta Maročana, a je njuna država sedaj Italija, ker jima daje varno življenje.

Ob koncu pogovora sta našla čas še za odgovore na naša dodatna vprašanja. Imeli smo tako možnost, da še dodatno poglobimo tematiko pribežništva. Srečanje me je navdušilo, saj smo imeli enkratno priložnost spoznati osebi, ki sta morali bežati, da sta si lahko rešili življenje in dostojno zaživel.

KORAKI I NA POT

**Kdor pozdravi, sname svoje ime
z vrvi klana in ga preda
voditelju.**

**Kdor prejme odhod, pa ga
odnese s seboj v svet.**

SKUPNOST RP JE KOT VAZA SEMEN
SONČNICE: KO V SKUPNOST VSTOPIŠ,
ZASADIŠ SVOJE SONČNIČNO SEME V VAZO,
KJER SO TUDI DRUGA SEMENA. Seme se
prilagaja zemlji, ki ga varuje, izoblikuje, v
kateri raste, se izpopolnjuje, dopolnjuje
skupaj z drugimi semeni. A vsaka rastlina raste
drugače, po svoje. Nekoč pa pride čas, ko
sadike postanejo prevelike za vazo, v kateri so
toliko časa rastle. Takrat je čas, da rover ali
popotnica skupnost zapusti, kot človek
odhoda, lahko pa tudi kot oseba, ki je od
skavtizma vsrkala vse, kar je lahko, in se zato
samostojno odloči, da bo rodovitna tla iskala
drugje.

Enrico, ki je v goriškem klanu bil eden od

vodilnih členov, se je odločil, da bo skupnost pozdravil, saj se z eno od treh izbir odhoda ni strinjal. Pred tem je bil tudi na ROSS-u, Route di orientamento al servizio, kjer je spet dokazal, kako blizu so mu nekatere skavtske vrednote. Odločil se je, da bo svoj skavtizem še naprej zares živel, v vsakdanjem življenju in tudi v obliki pomočnika gospodarja v Gorici. Voditelji mu ob tem želimo srečno pot!

Ko je Vida pred celim klanom obvestila, da namerava dati pozdrav, sem se nenadoma razžalostil. Zavedal sem se, da se je moja skavtska formacija bližala h koncu, saj je bila ona med tistimi, ki me je spremljala skozi svojo celo skavtsko pot. Takrat sem mislil: „ROSS bo moj zadnji tabor“ (in posledično tudi moja zadnja skavtska dogodivščina). Nisem si predstavljal, da čas mine tako hitro. Vsak dan se pred nami pojavi cela vrsta več ali manj pomembnih odločitev, toda odločitev, da sem podal pozdrav, ni bila posebno težka, saj sem čutil, da sem prehodil dovolj poti. To je vsekakor predstavljalo konec nekega obdobja v mojem življenju. Entropija je zelo jasna v tem, da se ni mogoče vrniti nazaj. Po tem kratkem uvodu, dragi skavti, vam svetujem, da bi uživali vsak posamezni trenutek, saj se ne bo nikoli več vrnil, izkoristite vsako priložnost, da boste lahko čim več odnesli in zbrali čim večjo število izkušenj, tako da ko boste obujali te spomine, se ne boste kesali svojih (ne)izbir. Skavtska formacija te lahko kar veliko obogati, vendar odločitev za tako pot mora priti iz notranjosti, mi sami se moramo namreč vsak dan odločiti, da jo bomo nadaljevali ali če je prišel čas jo zapustiti. To počnemo zase, da bi sami zrastle, kajti zgrešeno je, da bi to počeli le, ker nam nekdo drug pravi, da je to prava izbira. Srečno pot!

KONDORJI PLEZANJE

 Kondorji

KONDORJI SMO V LANSKEM SKAVTSKEM LETU ZMAGALI NA TEKMOVANJU MED VODI, ZATO SMO PREJELI POSEBNO NAGRADO: TEČAJ PLEZANJA V SODELOVANJU Z ALPINISTIČNIM ODSEKOM SLOVENSKEGA PLANINSKEGA DRUŠTVA TRST. Točke smo si vodi pridobivali z opravljenimi podvigi, osvojenimi osebnimi specializacijami, z udeležbo na dejavnostih v organizaciji sorodnih skavtskih organizacij in z zmago na tekmovanjih v skavtskih veščinah, ki so potekala med sveti čete.

Plezanje se je odvijalo v Doberdobo, zbrali smo se ob 14.40, dne 13. 10. 2019. Peš smo šli do plezalne stene nad Doberdobskim jezerom, kjer nas je čakala skupina dobrih profesionalnih plezalcev. Najprej smo ogrevali in nato smo šli v akcijo. Jernej Bufon nam je razložil osnovno tehniko in nam pomagal celo popoldne, za kar se mu lepo zahvaljujemo. Pomagal nam je izbrati primerni varovalni pas, steno in potem smo se razdelili v pare. Eden je varoval, drugi pa plezal. Nekateri so si z vrha stene vzeli bilko trave kot trofejo. Plezali smo do sončnega zatona, nato pa smo šli domov.

ANEKDOTA:

Skavt Matevž je skočil na drevo, ampak mu je spodrsnilo in je padel na kamenje.

Mattia je varoval Marcota. Ko se je Marco spuščal dol, se je Mattia dvignil v zrak, zato smo ga morali vsi držati pri tleh.

KAKO ZGRADITI IGLU

 Zanesljiva panda

Photo by Aleksander Pedosk on Unsplash

SPANJE NA PROSTEM JE V ZIMSKEM ČASU PRAVI IZZIV, PREDVSEM V KRAJIH, KJER SE TEMPERATURE PONOČI BISTVENO ZNIŽAJO.

Iglu pa je ena od možnosti, ki nam omogoči, da nam v takih okoliščinah ni premrzlo.

Pravilno zgrajen iglu nam namreč omogoči, da dosežemo temperaturo tudi do 16°C, pa čeprav je zunaj zelo mrzlo.

Verjamem, da je malo verjetno, da bi se znašli v taki situaciji, ko bi morali zgraditi iglu, je pa to v vsakem primeru lahko zanimiv podvig voda ali čete, lahko pa tudi izziv za noviciat ali klan. Le kdo kot otrok (in ne samo kot otrok) ni sanjal, da bi s prijatelji zgradil iglu? Da bi v njem morda celo prespal?

Najprej pogledjmo, kateri so obvezni pripomočki za tak podvig: poleg seveda zadostne količine snega, primernih zimskih oblačil in nujnih nepremočljivih rokavic, potrebujemo za grajenje igluj še žago ali (preizkušeno!) kuhinjski nož za kruh, manjšo lopato in svečo.

Kako pa se grajenja igluj sploh lotimo? Najprej moramo najti primeren prostor. Sneg

mora biti zelo kompakten, leden ali rahlo moker, saj moramo iz njega oblikovati primerno velike kvadre. Iz suhega snega nam to ne bo uspelo, saj se nam bo kvader zdrobil.

Če imamo na razpolago dovolj debelo snežno odejo (vsaj 60 centimetrov), se igluj lotimo tako, da najprej iz tal izrežemo krog z želenim polmerom. Vzeti moramo v poštev, da je večji iglu težje graditi, da je v večjem igluj bolj mrz, hkrati pa da nam bo v premajhnem igluj pretesno. V sredino kroga postavimo količek in si z vrvjo pomagamo, da na tleh izrišemo čim bolj pravilno krožnico.

Iz krožnice začnemo izrezovati kvadre iz snega, ki naj bodo veliki približno 45 cm x 50 cm x 15 cm, to pa je seveda odvisno tudi od velikosti samega igluja. Tako si bomo olajšali delo, saj bomo dosegli večjo prostornino z manjšim številom kvadrov.

Ko pa je snega manj, prav tako na tla narišemo krožnico, kvadre pa izrezujemo iz zametov oziroma snega, ki je bil postavljen na kup že prej. Moramo pa v vsakem primeru počakati, da se je sneg dovolj trd.

Nujno je, da iz stranic izrežemo prehod za zrak. Pri tem si lahko pomagamo s palico ali pa z nožem. Prostor med kvadri lahko zapolnimo še z zunanje strani, če pa želimo, da bo iglu še trdnjši in bolj izoliran, ga lahko pošpricamo z vodo, da bo zunanja stranica poledenela. Pri tem moramo paziti, da ne prekrijemo odprtin, ki smo jih izrezali za izmenjevanje zraka.

V igluju prižgemo svečo: dokler sveča gori, je v igluju zagotovo dovolj kisika. Ves čas mora svečo nekdo opazovati, saj bo treba v primeru, da sveča ugasne, iglu prezračiti.

Kvadre začnemo postavljati v krog, pri tem jih oblikujemo tako, da se čim bolj prilegajo eden drugemu. Zgornjo stranico preoblikujemo tako, bo rahlo nagnjena navznoter, da se počasi začne ustvarjati kupola. Z notranje strani s snegom postopoma zapolnjujemo prazne prostore med kvadri.

Nadaljujemo, dokler ne pridemo do zadnjega kvadra. Prilagoditi mu moramo obliko, da bo ravno pravšnji za odprtino, ki jo moramo zapreti. Zavedati se moramo, da bo moral pri gradnji igluja nekdo ostati zaprt v njem, zato mora pri sebi nujno imeti žago, s katero bo iz strukture izrezal odprtino za vrata. Ko je odprtina pripravljena, zgradimo še rov, skozi katerega bomo prišli v iglu. Pripravimo kos snega, s katerim bomo pokrili odprtino, da ne bo skozi uhajal topel zrak. Z lopato odstranimo iz rova odvečen sneg.

EKSPERIMENT

 Bistri delfin

Potrebuješ:

- prozoren kozarec
- olje
- vodo
- šumečo tableto
- barvilo topljivo v vodi
- radovednost

Potek:

Najprej vzamemo kozarec in vanj do tretjine nalijemo vodo.

Dodamo barvilo in premešamo, da se raztopi v vodi.

Ko se je to raztopilo, dolijemo olje še za drugo tretjino.

Če vse pazljivo naredimo, imamo na dnu kozarca obarvano vodo in olje nad njo. Kasneje dodamo v kozarec šumečo tableto in pozorno opazujemo, kaj se začne dogajati ...

Zakaj se pa to dogaja?

Olje je lažje od vode, zato ko ga dolijemo, ostane nad njo, ko pa dodamo šumečo tableto, se ta začne raztapljati v vodi in sprošča razne pline, kot je ogljikov dioksid in drugi. Ti plini so lažji od vode in olja, zato nastanejo mehurčki, se dvigajo ter s sabo dvigajo tudi kapljice vode. Ko kapljica in mehurček prideta na površje, mehurček počí, kapljica vode pa je brez mehurčka težja od olja, zato se začne počasi vračati nazaj po olju do vode in tam se postopek ponovi.

ELDOTABOR

Volkuljica Deva

LETOŠNJI TABOR JE BIL ZELO LEP IN ZABAVEN. Odvijal se je konec julija in se je nahajal pri majhni mirni vasi Dolnji Kot pri Žužemberku na lepem travniku ob mirnem toku reke Krke. Imela sem se zelo lepo, kot tudi na prejšnjem taboru v Žabnicah v Kanalski dolini. Spoznala sem mnogo novih prijateljev, s katerimi smo lepo sodelovali in se veliko zabavali, in upam, da jih bom spet srečala tudi letos ter da bom spoznala še dosti drugih. Ko sem se odpravila na tabor, nisem vedela, katera bo tema tabora. Z veseljem sem odkrila, da se bomo spustili v legendarni svet ELDORADO. Bili smo antični Maji. Iskali smo zlato po Dolnjem Kotu in ga varovali pred našimi najhujšimi sovražniki, Španci. Še sedaj se spominjam, ko so nas prišli napast zadnje dni tabora, da nam bi pokradli zaklad, a na koncu nam jih je uspelo premagati. Preobleke in okraske smo si pripravili sami s pomočjo naših voditeljev. Zelo sem uživala pri tem delu. Ločili so nas v 5 skupin: OPICE, KROKODILE, ORLE, KAČE in ŽABE. Jaz sem bila v skupini KAČ. Z razliko od prejšnjega tabora, ko so prišli starši na tabor šele zadnji dan, smo imeli letos dan obiskov približno na polovici taborjenja, kar je po mojem mnenju veliko bolje. Prišlo je veliko staršev. Pokazali smo jim, kaj vse smo delali. Upam, da bo letošnji tabor tako lep, kot je bil ta, ali pa še lepši. Čakam na nove izzive in na nova spoznanja.

IPSE DIXIT

Spet se bomo zakrohotali! Zakaj že? Aja, dobrodošli na najbolj priljubljeni in prebirani rubriki v Jamboru! Tokrat smo zbrali kar nekaj smešnih stavkov, ki so v momentu sprožili kar konkreten smeh. Upamo, da smo lepo prikazali, da se boste tudi vi... vsaj nasmehnili!

Začnimo s poletnim taborom klana L'pu p'čase, ko smo izvedli »lancio« za Challenge 2019: »V boj kličem junake od Trsta do Gorice...« Daljnovidni delfin presenečen: »Ma kaj zares pridejo tudi Goričani?!«

Na 60-letnici ustanovitve skavtinj smo prepevali stare pesmi, med katerimi tudi Tri planike. Klan L'pu p'čase pa je prepeval svojo verzijo: »Šel bomo v goro, planike nabral in jih prinesel v BOLJUNEC nazaj...«

Vedno na praznovanju 60-letnice skavtinj, med gledanjem filmov iz njihovih taborov, smo se spraševali, kako to, da jim je takrat uspelo toliko snemati, nam pa ne uspe.

Neustavljivi lev ugotovi: »Morda baterije so trajale dlje... Anzi, ne, kamera je bla a manovella!«

Zdaj pa pogled na občne zборе. Po končanem Pokrajinskem občnem zboru Priljubljena kobra najde na tleh elastik in sprašuje, čigav je. Bistri delfin se pošali, da je od Nepredvidljivega orla, ta pa odgovori: »Ja, za muštafe!«

Na Deželnem občnem zboru pa Intelktualni medved predlaga: »Zapisnikar občnega zbora bo naš tajnik Luka Klanjšček.«

Najbolj smešno-produktiven pa je Sk.Vo. Trst!
Pa začnimo s pozdravom Mogočnega delfina:
»Bodite pripravniki – Vedno pripravniki!«

Sk.Vo. na pizzi. Zgovorna vidra hoče dokazovati svoje poznavanje bontona in sprašuje: »Veste katere tri stvari se lahko po bontonu je z rokami?« Nepredvidljivi orel odgovori: »Panin, pizza, ...in moccole!«

Na prenočevanju na Vojskem je novopečeni stegovodja Nepredvidljivi orel zahteval red in točnost! Kreativna vidra je komentirala: »Tle bo spet Avstrija...«

Na seji smo novim pripravnikom razlagali vlogo njihovega mentorja. Vodilna zebra reče Dobrosrčni zebri: »Skratka, če imaš kaj za vprašat', vprašaj Kreativno vidro« in Kreativna vidra: »In jaz bom vprašala Zgovorno vidro!«

Bistri delfin bo letos svoje služenje posvetil četi in ne več krdelu kot lani. Pa smo ga vprašali: »Boš pogrešal Akelo?«, on pa odgovori: »Ma malo ja, ma vsaj bom lahko delal, kar bom hotel!«

Na seji Nepredvidljivi orel razlaga Kreativni vidri, ki je komaj prejela imenovanje, da je po imenovanju članarina 35€ in ne več 25€. Neustavljivi lev prestrašeno komentira, da tega ni vedel... Nepredvidljivi orel se naprej heca iz pripravnikov: »10€ več na leto! Zato gredo voditelji tako hitro proč! Razen redkih vztrajnih...« In slučajno prav takrat Refleksivni gams (!) drži 100€ v rokah, Kreativna vidra pa zakriči: »Ekolo!«

Gremo sedaj pokukat na seje uredništva Jambora. Vestna vidra si sproti vse zapisuje na papir. Energični galeb ji svetuje, naj piše direktno na računalnik: »Ma kaj boš vse

prepisovala?!« Vestna vidra potrdi, Zgovorna vidra pa: »Eko, to so 70. leta...«

Energični galeb izkoristi sejo (na Proseku), da poračuna stroške prenočevanja z Zgovorno vidro in vrača denar. Ta ji pa odgovori: »Pusti na openski polici!«

Pogovarjali smo se o naslednjem intervjuju. Dobrosrčna panda se spominja, kako je v prvem intervjuju Energični galeb pisal, kako sta z intervjuvancem pila kavo, Zgovorna vidra pa se je spomnila, da je v drugem pila bezgov sok... Razočarani Energični galeb pa: »Eko kaj se ljudje spomnijo od mojih intervjujev...«

Spomnimo, da zbiramo Ipse vseh stegov, in ne samo stega Trst! Tako da si kar vestno zapisujte smešne stavke in vse pošljite na email naše revije! Toplo pričakujemo, da bo tudi naslednja številka tako bogata!

PO TRADICIJI NA KONCU PREGLEDAMO LESTVICO IPSE-TOČK!

KREATIVNA VIDRA: 3
NEPREDVIDLJIVI OREL: 2
ZGOVORNA VIDRA: 2
DALJNOVIDNI DELFIN: 1
KLAN L'PU POČASE: 1
NEUSTAVLJIVI LEV: 1
INTELEKTUALNI MEDVED: 1
MOGOČNI DELFIN: 1
BISTRI DELFIN: 1
ENERGIČNI GALEB: 1

Dragi dnevnik,

tudi danes je bilo pestro. Počasi pa sem se navadila teh novih mozambiških ritmov. Spet sem malo pozna. Tečem po pesku in vsaj sem se naučila poti do službe. Vstopim tik preden stražar zapre vrata. Tukaj sem! V centru se je začelo kot vsak dan, na najboljši način: jutranja telovadba. Prav, vodim jaz. Dobro jutro! Vem, da vsakič mora biti vaja malo drugačna, drugače zaspijo. Sicer so vsi bolj zbujeni kot jaz, priznam, ampak po dolgih letih izkušnje znam zlahka reaktivirati motivacijo. Danes poskusim z novostjo - zame klasiko. »Lavrencija, linda Lavrencija, quando você da me chegera? Lavrencija!« Deluje! Ja, stara Lavrencija me nikoli ni pustila na cedilu. Otroci pojejo na ves glas. Portugalsko verzijo sem priredila na poti od doma do vcentra, očitno je tek hitro aktiviral možgane. Eden izmed najmlajših me vpraša,

kdo je Lavrencija. "Priateljica ta zadnje!", odgovorim. Smejeva se. Toplo je, sakramensko toplo. Zgleda pa, da to nikogar moti. Sicer, ko pojemo himno, vidim, da se tam v zadnjih vrstah spet nekaj dogaja. Wagner si vneto išče skriti zaklad v desni nosnici, Josué poje čisto nekaj mimo in Adriano ščipa Marto. Jaz pojem naprej koncentrirano, v opozorilo pa buljim vanje. Ne vidijo me. Takoj ko končamo peti, začne opomin učiteljice, ki jih spominja, da med himno stojimo mirni, v znak spoštovanja. Zdi se mi, da sem že doživela veliko krat to sceno. Kdaj že? Med kosilom imamo sestanek z učitelji. Tudi tokrat se zavleče. Joj, kako mi gre na živce! Zmenimo se nekaj za naprej in se programa skoraj nikoli ne držimo. Ok, tokrat pa je res tehten razlog. Izvedeli smo namreč, da se je včeraj Rodriguez pretepel s sošolcem, ker ga je ta močno užalil, da je reven in da njegovi starši ne skrbijo dobro zanj. Najstniška reakcija je pustila posledice, med katerimi odtis roke na licu sošolca. Sicer ga vsi tudi razumemo. Reagirajl je zaradi provokacije. Pri njem doma res ni lahko,

tako kot za nobenega tukaj v centru. S srcem sem z njim, priznam. A to vseeno ni opravičilo. Ravnateljica se odloči, da bomo popoldanski pouk namenili delavnicam proti nasilju, da Rodriguez ne bomo okarali, pogovorili se bomo z njim in z ostalimi. Zaproši me, da vodim jaz delavnico z njo. Vedno pripravljena! Z njo vedno rada pripravljam delavnice o življenju. Starejša gospa se bojuje, odkar je rojena. Od kolonizacije, lakote, boja za šolanje, boja za enakopravnost. In še nadaljuje svoj boj, obraz pa je vedno mil in priazen, da jo vsi vedno radi poslušajo, očarani. Tudi jaz.

Takoj po delu tečem do glavne ceste in skočim na prenabit avtobus. Pri glavnem pristanišču se nas je zbralo na stotine, vseh barv in starosti. Vsi smo tam z istim namenom: ogromen hangar, poln starih oblek, rjuh, hrane in potrebščin, ki smo jih prinesli, spakirat in spraviti na ladjo, ki bi se čez točno pet ur odpravila na sever. Včeraj je prišlo do naravne katastrofe, hurikana, in je situacija zelo kritična. Čeprav je trenutno na severu tragedija, ker so ljudje izgubili še to malo, kar so imeli, smo mi tu polni motivacije.

Zavedamo se, da služimo. Služiti potrebi je naš moto, ko v človeški verigi prenašamo težke pakete, ko sortiramo rjuhe od oblek in spravljamo pare čevljev. Ritem je zelo hiter, mi pojemo, da ga ne izgubimo. Ladja da znak, da zapluje, vsi pa zavriskamo od veselja, ker nič ni ostalo na kopnem. Punca prinese nekaj, kar oni kličejo pizza. Delimo si jo s prijateljicami, ki sem jih spoznala danes. Verjetno jih ne bom nikoli več videla, nas pa združuje velika skupna dogodivščina. Pogledamo si roke, umazane od dela. Kaj pa zdaj? Pogledamo se, se posmejemo in zagrabimo vsaka svoj košček. Če te ne zaduši, te debeli, ne?

Dragi dnevnik, bil je res intenziven dan in sem prav trudna. Tako trudna, da se mi sploh ne da hoditi iz hiše ven do stranišča, čeprav me sedaj prav tišči lulat! Bolje, da grem, ne? Drugače se bom ponoči kesala. Prav! Še to ti povem, da ne pozabim. Zelo sem vesela, da sem tu. Tako daleč od doma, a se vseeno čutim doma. Veselje, žalost in ljudje so isti povsod. Menda tudi jaz. Tudi tukaj sem vedno pripravljena služiti.

 Sončna puma

RAZGLASITEV NAJBOLJŠEGA ČLANKA O TABORIH

Tričlansko zunanjo strokovno komisijo, ki je sprejela izziv ocenjevanja člankov o taborih iz prejšnje številke Jambora, sta sestavljala oba spola, dve generaciji in vsi trije stegi. Ocenjevanje je bilo zahtevno, ker so bili vsi članki izvirni in dobro napisani. Po dolgem razmisleku pa je komisija prišla do zaključka, da si prvo mesto zasluži članek **Srednji svet** z oceno 9. Izvidnikom in vodnicam s Krasa in iz Trsta zato dodelimo po 3 točke.

Utemeljitev se glasi takole:

Kreativno oblikovan članek z detajliranim, a sploh ne dolgoveznim besedilom, ki nam že v začetku uokviri lokacijo, udeležbo, orkestracijo s posameznimi glasbami, in nas nato v obliki kratkih dnevniških vtisov popelje v dogajalno sfero. Prispevek Srednji svet povezuje večje število sestavljavcev, ki so se potrudili in vsak dan sproti napisali kroniko tabora v verzih, kar ni bilo lahko, a jim je še kar dobro uspelo. Pokazali so kar precejšnjo spretnost v iskanju pravih izrazov, rim in ... duhovitosti. Iz tega prispevka je začutiti, da se njihov skavtski duh zdravo razvija v smer opazovanja, ocenjevanja, ustvarjalnosti itd. Pa še himna je na koncu, opremljena s partituro.

Pišemo za Jambor

Začasni rezultati tekmovanja

VV-TRST: 4	IV-TRST: 3	RP-TRST: 2
VV-GO: 2	IV-GO: 1	RP-GO: 4
VV-KRAS: 1	IV-KRAS: 4	RP-KRAS: 3

PRAVILNIK

NAVODILA ZA TEKMOVANJE PIŠEMO ZA JAMBOR!

Draga krdela, čete in klani!

Spet štarta tekmovanje prispevkov kronike skavtskih dogodkov z naslovom **PIŠEMO ZA JAMBOR!** Tekmujejo posamezne enote: Krdelo Rdeče rože, Krdelo Črnih tačk, Krdelo Sambhur, Četa Gorica, Četa Kraškega stega, Četa Trst, Klan Gorica, VKB klan, Klan Lpu P'čase. Tekmovanje vključuje tako prispevke v rubrikah namenjenim osebni rasti posamezne veje, kot prispevkom kronike, ki bodo objavljeni v rubriki **Časovnica**. Rubrike namenje osebni rasti so naslednje:

► **LOVIMO PLENE!:** objavljajo volčiči, ki bodo z Akelo, Balujem, Bagheero ali Kačo Kaa ulovili plen, ki predvideva končni pisni izdelek, risbico ali fotografijo. Vsak prispevek krdelu prinese eno točko.

► **PODVIGI!:** objavljamo pisne izdelke osebnih podvigov ali podvigov voda. Vsak prispevek četi prinese eno točko.

► **KORAKI NA POTI:** objavljamo misli in ideje, ki se rojevajo ob pomembnejših korakih na klanovski poti. Vsak prispevek klanu prinese eno točko, če je avtor članka član enote (ne pa njen voditelj). Pravila za prispevke v Časovnici so prilagojena potrebam vsake veje, tako da lahko volčiči premagajo klanovce: ;)

➡ **VV:** prispevajo novice v dolžini maksimalno 600 znakov, v katerih morajo odgovoriti na vprašanja KDO, KDAJ, KJE, KAKO, ZAKAJ. Obvezno morajo priložiti tudi fotografijo ali risbico. Novice so lahko rezultat skupinskega dela. Če so originalni izdelki napisani ročno, prosimo voditelje, da jih pretipkajo.

➡ **IV:** prispevajo novice v dolžini maksimalno 1500 znakov, v katerih odgovorijo na vprašanja KDO, KDAJ, KJE, KAKO, ZAKAJ ter podrobneje opišejo program/dogajanje. K novici obvezno priložijo fotografijo z opisom/didaskalijo in avtorjem slike. Novice podpisujemo s skavtskim in neskavtskim imenom. Novic ne smejo prispevati vedno isti pisci.

➡ **RP:** prispevajo članke v dolžini 3000 znakov, v katerih poleg podatkov prisotnih v poročilih napišejo tudi kratek komentar, misel o dogodku programu. Članku obvezno priložijo fotografijo z didaskalijo/opisom in avtorjem. Avtorji se podpisujejo s skavtskim in neskavtskim imenom. Novic ne smejo prispevati vedno isti pisci.

- Vsak prispevek posamezni enoti prinese eno točko, če je avtor/-ica, član/-ica enote (ne pa voditelj)

- Zmagovalno enoto ob koncu leta, ko bomo v končni seštevek točk vključili tudi točke iz druge številke Jambora, čaka posebna nagrada!

Za ljubitelje fotografije je za vas na voljo **SLIKAMO ZA JAMBOR!**

Večkrat lahko ena slika lahko pove več kot članek!

Tematika je zelo splošna: **SKAVTIZEM!** Karkoli za vas to pomeni, ga skušajte opisati preko fotografije.

Pošljite jo na naš mail podpisano s naslovom. Naj ima 300 dpi. Če želite, da bo vaša fotografija za naslovnico, pa upoštevajte NAVPIČEN FORMAT!!!

DRAGA SESTRA, DRAGI BRAT.

Nisi več aktiven/na skavt/inja, a bi rad/a vseeno bral/a Jambor?

Piši nam na **jambor.szso@gmail.com** ali pokliči na telefonsko številko **3480841705**.

BP!

ROK ZA ODDAJO PRISPEVKOV
za naslednjo številko je

19. APRIL 2020

Podpisane članke in fotografije pošljite na
jambor.szso@gmail.com